

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

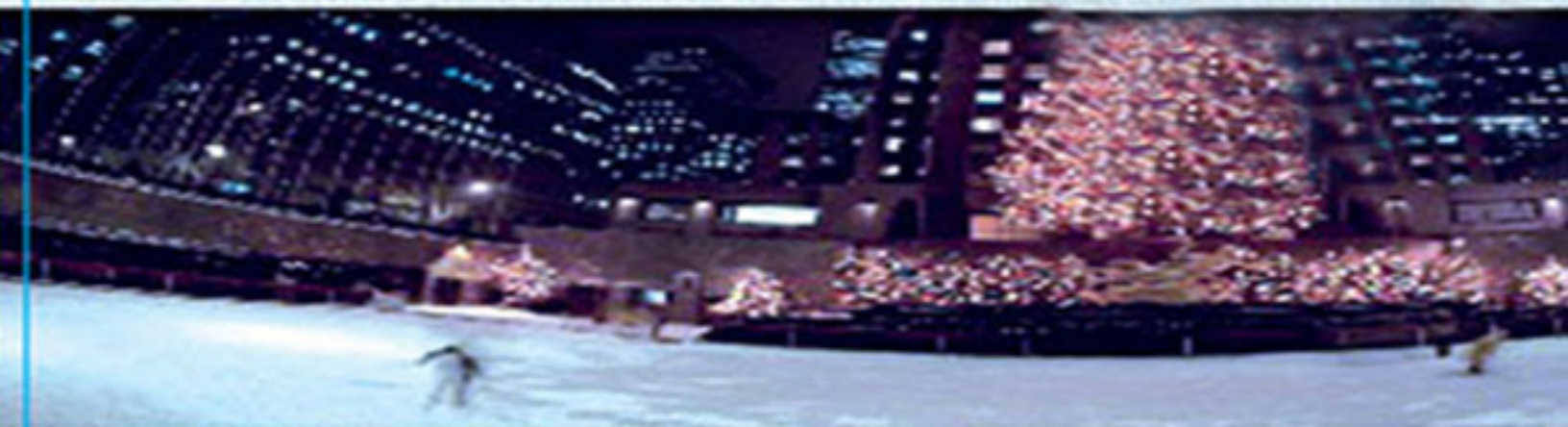
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

NORA ROBERTS

WRITING AS

J.D. ROBB

MIDNIGHT IN DEATH

B

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

New York Times'ın 1 numaralı çoksatanı In Death serisi için övgüler

"Seksi, cesur, zengin hayal gücüne sahip bir gerilim."

-Publishers Weekly

"Çığır açıcı."

-The Romance Reader

"Eşsiz J.D. Robb'dan (Nora Roberts) bir başka gergin, yürek burkan, zorlayıcı gerilim. Bu serideki her yeni bölüm, zaten karmaşık ve büyüleyici olan karakterlere daha fazla katman ekliyor. Ve hikayeler her zaman birinci sınıf. Daha fazlasını söylememe gerek var mı - bir başka başyapıt!"

-ParaNormal Romance Yorumları

"Eşsiz bir tempoya sahip, sert bir gerilim."

-Kirkus Reviews

"İyi yazılmış, aksiyon dolu, içinde sürprizler barındıran ve sizi son ana kadar büyüleyen bir kitap. Son sayfadaki cümle... Karakterlerin ve aralarındaki ilişkinin gelişimini izlemek çok keyifliydi. Bayan Robb ne kadar büyük bir gerilim yazarı olduğunu bir kez daha gösterdi. Tebrikler!"

-The Romance Readers Connection

"Hızlı tempolu romantik gerilim."

-The Best Reviews

"Sert polis draması, bilim kurgu ve tutkulu romantizmin eşsiz bir karışımı."

-Gothic Journal

"Harika."

-The Paperback Forum

Nora Roberts & J. D. Robb

NE ZAMAN OLDUĞUNU HATIRLA

J. D. Robb

ÖLÜMDE ÇIPLAK

ÖLÜMDE ZAFER ÖLÜMDE

ÖLÜMSÜZ ÖLÜMDE

KENDINDEN GEÇME

ÖLÜMDE TÖREN

ÖLÜMDE INTIKAM

ÖLÜMDE TATIL ÖLÜMDE

KOMPLO ÖLÜMDE

SADAKAT ÖLÜMDE

TANIK ÖLÜMDE YARGI

ÖLÜMDE İHANET

ÖLÜMDE BAŞTAN

ÇIKARMA ÖLÜMDE

KAVUŞMA ÖLÜMDE

SAFLIK ÖLÜMDE PORTRİ

ÖLÜMDE TAKLİT

ÖLÜMDE BÖLÜNME

ÖLÜMDE VİZYONLAR

Antolojiler

SESSİZ GECE

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

BU DÜNYANIN DIŞINDA

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Ayrıca mevcut...

RESMÎ NORA ROBERTS REFAKATÇİSİ

(Denise Little ve Laura Hayden tarafından düzenlenmiştir)

ÖLÜMDE GECE YARISI

J. D. Robb

BERKLEY BOOKS, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (ABD) Inc. 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), Cnr. Airborne and Rosedale Roads, Albany, Auckland 1310, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ÖLÜMDE GECE YARISI

A Berkley Book/published by arrangement with author Copyright

© 1998 by Nora Roberts.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için adres: The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-1-1012-0540-2

BERKLEY®

Berkley Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketine ait bir ticari markadır.

Yıl gecenin içinde ölüyor.

-TENNYSON

Halkın refahı başlıca yasadır.

-CICERO

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM

DOKUZSEKİZ

ONUNCU BÖLÜM

BİR

Cinayet hiçbir geleneğe saygı duymaz. Duyguları yok sayar. Tatil yapmaz.

Cinayet onun işi olduğu için, Teğmen Eve Dallas Noel sabahının şafak öncesi durmuş, kocasının birkaç saat önce kendisine verdiği geyik derisi eldivenleri Seal-It ile kaplamıştı.

Telefon bir saatten az bir süre önce gelmişti ve onu titrek ve bitkin bırakan bir davayı kapatmasının üzerinden altı saatten az bir süre geçmişti. Roarke'la geçirdiği ilk Noel pek de heyecan verici bir başlangıç olmamıştı.

Öte , Yargıç Harold Wainger için durum çok daha kötü bir hal almıştı.

Cesedi Rockefeller'daki buz pistinin ortasına atılmıştı. Ortaya. Yüzü yukarı dönüktü, böylece buğulu gözleri New York'un insanlara karşı iyi niyetinin sembolü olan devasa kutlama ağacına bakabiliyordu.

Vücudu çıplaktı ve şimdiden mavinin koyu bir tonuna bürünmüştü. Alamet-i farikası olan gür gümüş saçları kabaca kesilmişti. Yüzü ciddi şekilde yara bere içinde olsa da onu tanımakta güçlük çekmedi.

Polis teşkilatında geçirdiği on yıl boyunca onun mahkeme salonunda onlarca kez oturmuştu. Onun, hukukun kaygan kanallarını anladığı kadar kalbine de saygı duyan sağlam ve istikrarlı bir adam olduğunu düşünüyordu.

Adamın göğsünün derinliklerine kazınmış olan kelimelere daha yakından bakmak için eğildi.

YARGILAMAYIN KI YARGILANMAYASINIZ

Yanıkların ölümden sonra oluşmuş olmasını umuyordu ama bundan şüpheliydi.

Acımasızca dövülmüş, iki elinin parmakları kırılmıştı. El ve ayak bileklerinin etrafındaki derin yaralar bağlandığını gösteriyordu. Ama onu öldüren dayak ya da yanıklar değildi.

Onu asmak için kullanılan ip hâlâ boynundaydı ve etine derinlemesine saplanmıştı. Bunun bile çabuk olmayacağına karar verdi. Boynu kırılmış görünmüyordu ama gözlerindeki ve yüzündeki patlamış damarlar yavaş yavaş boğulduğuna işaret ediyordu.

"Senin mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmanı istiyordu," diye mırıldandı. "Her şeyi hissetmeni istedi."

Şimdi diz çökerek, rüzgârda neşeyle dalgalanan el yazması notu inceledi. Yargıcın kasıklarının üzerine müstehcen bir peştamal gibi sabitlenmişti. İsim listesi özenle kare blok harflerle basılmıştı.

YARGIÇ HAROLD WAINGER

SAVCI STEPHANIE RING

KAMU AVUKATI CARL NEISSAN

JUSTINE POLINSKY

DOKTOR CHARLOTTE MIRA

TEĞMEN EVE DALLAS

"Beni sona mı saklıyorsun Dave?"

Tarzı tanıdı: neşeyle acı çektirme ve ardından yavaş, işkenceli bir ölüm. David Palmer işinden zevk alıyordu. Deneyleri, Eve üç yıl önce onu nihayet yakaladığında onlara verdiği isim.

Onu bir kafese kapattığı zaman, sekiz kurbanı ve onlarla birlikte yaptığı işleri kaydeden kapsamlı bir disk dosyası vardı. O zamandan beri Wainger'ın kendisine verdiği sekiz müebbet hapis cezasını akıl hastaları için maksimum güvenli bir koğuştaki çekiyordu.

"Ama sen çıktın, değil mi Dave? Bu senin eserin. İşkenceler, aşağılamalar, yarıklar. Cesedi halka açık bir yere atmışsın. Burada taklitçi yok. Yakalayın onu," diye emretti ve bitkin bir halde ayağa kalktı.

Aralık 2058'in son günleri pek de eğlenceli geçgibi görünmüyordu.

Aracına döner dönmez Eve kaloriferin sonuna kadar açılmasını emretti. Eldivenlerini çıkardı ve ellerini yüzüne sürdü. İçeri girip raporunu hazırlaması gerekcekti ama ilk iş olarak ofisine gitmesini bekleyemezdi. Noel gününü Polis Merkezi'nde geçirecekse lanet olsun.

Gösterge panelindeki 'link'i kullanarak merkezle temasa geçti ve listedeki her ismin olası bir tehlikeye karşı bilgilendirilmesini sağladı. Noel olsun ya da olmasın, her biri için üniformalı korumalar görevlendirdi.

Arabayı sürerken bilgisayarını çalıştırdı. "Bilgisayar, David Palmer'ın durumu, Rexal ceza infaz kurumundaki akli dengesi bozuk mahkum."

Çalışma.... Rexal'in bildirdiğine göre gezegen dışı bir tesiste sekiz kez üst üste müebbet hapis cezasına çarptırılan David Palmer hapishaneye nakledilirken kaçtı

Revir, on dokuz Aralık. İnsan avı devam ediyor.

"Sanırım Dave tatil için eve dönmeye karar verdi." Şafak sökerken Noel şarkıları çalan bir zeplin geçerken kaşlarını çatarak yukarı baktı

şehrin üzerinde. Haberci meleklerin canı cehenneme, diye düşündü ve komutanını aradı.

Whitney'nin yüzü ekranını doldurduğunda "Efendim," dedi. "Noelinizi böldüğüm için özür dilerim."

"Yargıç Wainger hakkında zaten bilgilendirildim. O iyi bir adamdı."

"Evet, efendim, ." Whitney'nin kalın bir cübbe giydiğini fark etti, Karısından bir hediye olduğunu düşündüğü zengin bordo. Roarke ona her zaman süslü hediyeler verirdi. Whitney'nin de bu hediyelere genelde olduğu gibi şaşırp şaşırmadığını merak ediyordu. "Cesedi morga naklediliyor. Kanıtları mühürledim ve şimdi evdeki ofisime doğru yola çıkıyorum."

"Bu konuda başka bir önceliği tercih ederdim, Teğmen." Onun yorgun gözlerinin parladığını, altın sarısı kahverenginin koyulaştığını gördü. Yine de yüzü, keskin açıları, sığ çukurlu sert çenesi, dolgun, gülümsemeyen ağzıyla soğukkanlı ve kontrollü kalmıştı.

"Beni davadan almak niyetinde misiniz?"

"Zor ve zorlu bir soruşturmada yeni çıktınız. Yardımcınız saldırıya uğradı."

Eve çabucak, "Peabody'yi çağırmayacağım," dedi. "Onun canına etti."

"Peki ya sen?"

Ağzını açtı, tekrar kapattı. Zor bir zemin, kabul etti. "Komutan, benim adım da listede."

"Aynen öyle. Burayı pas geçmeniz için bir neden daha."

Bir yanı bunu istiyordu; her şeyi bir günlüğüne bir kenara bırakıp eve gitmeyi ve daha önce hiç yaşamadığı türden normal bir Noel geçirmeyi çok istiyordu. Ama tüm yaşamı ve saygınlığı elinden alınmış Wainger'ı düşündü.

"David Palmer'ın izini sürdüm ve onu kırdım. O benim tasmamdı ve kimse onun zihninin içini benim kadar bilemez."

"Palmer?" Whitney'nin geniş kaşları çatıldı. "Palmer hapiste."

"Artık değil. Ayın 19'unda kaçtı. Ve geri döndü, Komutan. İmzasını tanıdığımı söyleyebilirsiniz. Listedeki isimler," diye devam etti, üzerine basa basa. "Hepsi onunla bağlantılı.

Wainger duruşma sırasında yargıçtı. Stephanie Ring APA'ydı. Cicely Towers davaya baktı, ama o öldü. Ring yardım etti. Palmer kendi avukatını tutmayı reddettiğinde Carl Neissan mahkemenin atadığı avukattı, Justine Polinsky jüri başkanı olarak görev yaptı. Dr. Mira onu test etti ve mahkemede aleyhine tanıklık etti. Onu ben getirdim."

"Listedeki isimlerin bilgilendirilmesi gerekiyor."

"Çoktan yapıldı efendim ve korumalar görevlendirildi. Hafızamı tazelemek için dosyalardaki verileri ana üniteye çekebilirim, ancak bu haliyle oldukça taze.

öyle. David Palmer gibi birini unutamazsınız. Başka bir önceliğin en baştan başlaması gerekecek, bu da sahip olmadığımız zamanı alacaktır. Bu adamı tanıyorum, nasıl çalıştığını, nasıl düşündüğünü. Ne

istediğini." "Ne istiyor, Teğmen?"

"Her zaman istediği şey. Dehası için takdir edilmek."

Whitney uzun bir sessizlikten sonra, "Bu senin davan, Dallas," dedi.

"Kapat" "Peki, efendim."

Roarke'ın ev olarak kullandığı görkemli malikânenin kapısından geçerken arabayı durdurdu.

Önceki geceki fırtınadan kalan buz, çıplak dallarda gümüş ipek gibi parlıyordu. Süs çalıları ve yaprak dökmeyen bitkiler buzla birlikte parlıyordu. Onların ötesinde ev yükseliyor ve yayılıyordu; zarif bir kale, güzel taşları ve dönümlerce camıyla önceki yüzyılın bir vasiyeti.

Sabahın kasvetli yarı aydınlığında, birkaç pencerede muhteşem bir şekilde süslenmiş ağaçlar parılıyordu. Roarke, diye düşündü küçük bir gülümsemeyle, Noel ruhuna fazlasıyla kapılmıştı.

İkisinin de hayatında, altlarında neşeyle paketlenmiş hediyelerin yığılı olduğu güzel bayram ağaçları yoktu. Çocuklukları sefalet içinde geçmişti ve bunu farklı şekillerde telafi etmişlerdi. Onunki kazanmak, dünyanın en zengin ve en güçlü adamlarından biri olmaktı Her ne şekilde olursa olsun. Onunki ise kontrolü ele geçirmekti. Çocukken onu yüzüstü bırakan sistemin bir parçası haline geldi.

Onunki yasaydı. Onunki yasaları çiğnemekti ya da çiğnemişti.

Şimdi, başka bir cinayetin onları aynı zeminde buluşturmasının üzerinden henüz bir yıl bile geçmemişken, onlar bir birlikti. Bunu nasıl başardıklarını bir gün anlayıp anlayamayacağını merak ediyordu.

Arabasını ön tarafta bıraktı, merdivenlerden çıktı ve kapıdan geçerek fantezilerin yaratıldığı türden bir zenginliğe girdi. Eski cilalı ahşap, ısıltılı kristaller, sevgiyle korunmuş antik halılar, müzelerin uğruna ağlayacağı sanat eserleri.

Ceketini ve tırabzanın üzerinden atmaya başladı. Sonra dişlerini sıkarak geri çekildi ve ceketini astı. O ve Roarke'ın yaveri Summerset, keskin nişancılık savaşlarında zımni bir ateşkes ilan etmişlerdi. Noel'de ateş edilmeyeceğine karar verdi.

Eğer o dayanabilirse, o da dayanabilirdi.

Normalde yaptığı gibi antreden içeri süzülüp ona tıslamadığı için çok memnun olan Eve, ana salona yöneldi.

Roarke oradaydı, ateşin yanında oturmuş, ona verdiği Yeats' ilk baskısını okuyordu. Bu ona verebileceği tek hediye idi. Sadece her şeye sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda bunların üretildiği fabrikaların da sahip olan bir adam için.

Başını kaldırıp ona gülümsedi. Karnı sık sık olduğu gibi çırpındı. Sadece bir bakış, sadece bir gülümseme ve sistemi gerildi. Adam çok... mükemmel görünüyordu, diye düşündü. O gün için rahat giyinmişti, siyahlar içindeydi, uzun, zayıf vücudu muhtemelen iki yüz yıl önce yapılmış bir sandalyede dinleniyordu.

Biraz kötü niyetli bir tanrının yüzüne sahipti, İrlanda mavisii gözleri ve bir kadının kontrolünü yok etmek için yaratılmış bir ağzı vardı. Güç onda çekici bir şekilde duruyordu, neredeyse omuzlarına kadar inen siyah saçları kadar şık ve seksi, diye düşündü Eve.

Kitabı kapatıp bir kenara koydu ve ona elini uzattı.

"Gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm." Ona doğru ilerledi ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "En azından birkaç saatliğine yukarı çıkıp çalışmak zorunda kalacağım için daha da üzgünüm."

"Önce bir dakikan var mı?"

"Evet, belki. Sadece." Ve onun kendisini kucağına çekmesine izin verdi. Gözlerini kapattı ve orada, onun kokusunda ve hissinde yuvarlanıp . "Tam olarak planladığın türden bir gün değil."

"Bir polisle evlenirsem böyle olur işte." Ireland'ın sesinde seksi bir şairin tınısı vardı. "Birini sevdiğim için," diye ekledi ve onu öpmek için yüzünü yukarı kaldırdı.

"Şu anda oldukça kötü bir anlaşma."

"Oturduğum yerden değil." Parmaklarıyla kısa kahverengi saçlarını taradı. "Benim istediğim sensin Eve, ölülerin başında durmak için evini terk eden kadın. Ve Yeats'in bir kopyasının benim için ne anlama geleceğini bilen kadın."

"Ölülerle aram hediye almaktan daha iyidir. Aksi takdirde birden fazla hediye bulabilirdim."

Ağacın altındaki küçük hediye dağına baktı - açması bir saatten fazla sürmüştü. Ve yüzünü buruşturması onu güldürdü.

"Biliyor musunuz, size hediye vermenin en büyük ödülllerinden biri, Komiser, bunların sizde yarattığı şaşkın utançtır."

"Umarım bunu bir süreliğine sisteminizden çıkarmışsınızdır."

"Mmm," onun tek cevabı oldu. Hediyelere alışık olmadığını, çocukken acıdan başka bir şey verilmediğini düşündü. "Sonuncusuyla ne yapacağına karar verdin mi?"

Ona verdiği son kutu boştu ve onun şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını görmek hoşuna gitmişti. Tıpkı ona bunun bir gün olduğunu söylediğinde sırtışını görmekten zevk aldığı gibi. İsteddiği her şeyle doldurabileceği bir gün. Onu nereye gitmek isterse götürecekti ve ne yapmak isterse onu yapacaklardı. Gezegen dışında ya da içinde. Gerçekte ya da sanal odada.

Her zaman, her yerde, her dünya onun olabilirdi.

"Hayır, bunu için fazla zamanım olmadı. Bu oldukça büyük bir hediye. Bunu istemiyorum."

Ateşin çıtırtısı ve ağacın parıltısıyla bir an daha kendini ona bıraktı, sonra geri çekildi. "Başlamam gerekiyor. Bunun üzerinde çok fazla drone çalışması var ve bugün Peabody'yi etiketlemek istemiyorum."

"Neden sana yardım etmiyorum?" Kızın gözlerinde okuduğu otomatik reddetme karşısında tekrar gülümsedi. "Peabody'nin sağlam ayakkabılarını giy."

"Bu seninle hiçbir şekilde bağlantılı değil. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Çok daha iyi." Onu dürterek ayağa kaldırdı. "Koşuları falan yapmana yardım edebilirim ve böylece tüm Noel'ini masana zincirlenmiş bir şekilde geçirmek zorunda kalmazsın."

Tekrar reddetmeye başladı, sonra tekrar düşündü. İsteddiği verilerin çoğu kamuya açıktı. Olmayanlar da, eğer yüksek sesle düşünseydi onunla paylaşmayacağı .

Ayrıca, o iyiydi.

"Tamam, kendini bir drone olarak düşün. Ama Peabody dengesini bulduğunda, sen yoksun."

"Sevgilim." Onun elini tuttu, öptü ve kaşlarını çatmasını izledi. "Madem bu kadar tatlı soruyorsun."

"Ve özensiz şeyler yok," diye ekledi. "Ben görevdeyim."

Dev kedi Galahad, Eve'in uyku koltuğunun arkasına, son içkisini içmek için bara giden bir sarhoş gibi yayılmıştı. Önceki gece birkaç saatini kutulara saldırarak, kurdelelerle kavga ederek ve atılmış ambalaj kâğıtlarını öldürerek geçirdiği için, Eve onu olduğu yerde bıraktı, böylece uyuyabilecekti.

Eve çantasını bıraktı ve kahve içmek için doğruca AutoChef'e gitti. "Peşinde olduğumuz adam David Palmer."

"Katili çoktan teşhis ettiniz."

"Evet, kimin peşinde olduğumu biliyorum. Ben ve Dave, eski dostuz."

Roarke ona getirdiği bardağı aldı ve buharın içinden onu izledi. "İsim bana belli belirsiz tanıdık geliyor."

"Duymuşsunuzdur. Üç, üç buçuk ay boyunca medyanın her yerindeydi. Yıllar önce. O soruşturmayla ilgili tüm dava dosyalarım, duruşmayla ilgili tüm verilere ihtiyacım var. Şöyle başlayabilirsin-" Adam koluna bir el koyunca sözünü kesti.

"David Palmer-seri katil. İşkence cinayetleri." Parçalar halinde ona anlatıyordu. "Oldukça genç. Yirmili yaşların ortasında mı?"

"Tutuklandığında yirmi iki yaşındaydı. Gerçek bir dahi, bizim Dave. Kendini bir bilim adamı, bir vizyoner olarak görüyor. Görevi, insan zihninin aşırı baskıya -acı, korku, açlık, susuzluk, duyuşal yoksunluk- karşı toleransını keşfetmek ve kaydetmek. İyi de konuşurdu." O

kahvesini yudumladı. "Mülakatta otururdu, güzel yüzü coşkuyla parlardı ve zihnin kırılma noktasını öğrendikten sonra onu geliştirebileceğimizi, güçlendirebileceğimizi açıklardı. Polis olduğum için çalışmalarıyla özellikle ilgileneceğimi düşünmüştü. Polisler büyük bir stres altındadır ve çoğu zaman kendilerini, zihnin korku ya da dış uyaranlarla kolayca dikkatinin dağıldığı ölüm kalım durumlarında bulurlar. Çalışmasının sonuçları polis ve güvenlik güçleri üyelerine, orduya, hatta iş durumları."

"Senin olduğunu fark etmemiştim."

"Evet, o benimdi." Omuzlarını silkti. "O günlerde biraz daha düşük profilliydim."

Bu durumu değiştirenin kısmen onunla olan bağlantısı olduğunu bildiği için buna gülümseyebilirdi. Ama Palmer davasını o kadar çok hatırlıyordu ki bu espriyi anlayamadı. "Onun güvenli bir şekilde kilit altında tutulduğu izlenimine kapılmıştım."

"Yeterince güvenli değil. Kaçmış. Bu sabahki kurban halka açık bir alana atılmıştı - Dave'in alametifarikalarından bir diğeri. Bizden hoşlanıyor çok çalıştığını biliyoruz. Otopsi bunu doğrulayacak, ama kurbanın ölümünden önce işkence edilmiş. Dave'in kendine çalışacak yeni bir delik bulduğunu ve yargıcı öldürmeden en az bir gün önce oraya götürdüğünü tahmin ediyorum. Boğulma sonucu ölüm gece yarısı ya da civarında gerçekleşmiş. Mutlu Noeller, Yargıç Wainger," diye mırıldandı.

"Ve bu da davasına bakan yargıç olacaktır."

"Evet." Dalgın bir şekilde elindeki bardağı bıraktı ve daha önce laboratuvara gönderdiği mühürlü notun bir kopyasını almak için çantasına uzandı. "Bir arama kartı bıraktı -Başka bir imza. Tüm bu isimler onun davası ve cezasıyla bağlantılı. Tahminime göre, bu seferki işinin bir parçası da kurbanlarını, onlar için neler hazırladığına dair bilgilendirmek olacak. Onlarla bağlantı kuruluyor ve korunuyorlar. Herhangi birine ulaşması zor olacak. onları."

"Ya sen?" Roarke listeye ve karısının adına bir göz attıktan sonra çalışılmış bir sakinlikle konuştu. "Korumanız nerede?"

"Ben bir polisim. Koruma işini ben yaparım." "En çok seni isteyecek, Eve."

Döndü. Sesi ne kadar kontrollü olsa da altındaki öfkeyi duydu. "Belki, ama benim onu istediğim kadar değil."

"Onu sen durdurdun," diye devam etti Roarke. "Sonrasında her ne yapıldıysa -testler, duruşma, ceza- hepsi senin çalışman sayesinde oldu. En önemlisi sensin."

"Bu sonuçları profilciye bırakalım." Gerçi o da fikirdeydi. "Dava dosyalarına tekrar göz atar atmaz Mira ile irtibata geçeceğim. Ben ön raporuma başlarken sen de benim için onlara erişebilirsin. Sana ofis biriminin ve Palmer dosyalarının kodlarını vereceğim."

Şimdi kaşlarını kaldırdı ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Lütfen. Bana hakaret edersen çalışamam."

"Özür dilerim." Kahvesini tekrar eline aldı. "Herhangi bir şeye erişmek için neden kodlara ihtiyacınız varmış gibi davrandığımı bilmiyorum."

"Ben de öyle."

İstediği verileri almak için oturdu ve görev boyunca sorunsuzca ilerledi. Bu onun için acınacak derecede basitti ve zihni düşünmek için serbest bırakılmıştı. Karar vermek için.

Onun bu olayla bir ilgisi olmadığını ve Peabody tekrar göreve başladığında geri çekilmesini beklediğini söylemişti. Ama yanılmıştı. Listede onun adının olması, daha önce hiç olmadığı kadar işin içinde olduğu anlamına geliyordu. Ve dünyadaki hiçbir güç, sevdiği kadının bile, geri adım atmasına neden olamazdı.

Eve yakınlarda, yardımcı birimde çalışarak çarpıcı gerçekleri rapora kaydediyordu. Otopsi sonuçlarını, olay yeri ekibini ve

süpürücü verileri. Ancak ertesi gün sona ermeden önce sivilceli tatil personelinde bir şey alabileceğine dair çok az umudu vardı.

Noel'e olan yeniden su yüzüne çıkmasına izin vermemek için mücadele ederek bip sesi çıkaran 'link'ine cevap verdi. "Dallas."

"Teğmen, ben Memur Miller." "Ne oldu

Miller?"

"Efendim, ortağım ve ben APA Ring ile temas kurmak ve onu korumakla görevlendirildik. Yedi buçuktan kısa bir süre sonra evine vardık. Kapıyı çaldığımızda cevap ."

"Bu öncelikli bir durum Miller. Binaya girme yetkiniz var."

"Evet, efendim. Anlaşıldı. Biz de öyle yaptık. Şahıs evde değil. Ortağım karşı komşuyu sorguladı. Şahıs dün sabah erken saatlerde tatili ailesiyle geçirmek için Philadelphia'ya gitmiş. Teğmen, o hiç gelmedi. Babası bu sabah kayıp olduğunu bildirdi."

Eve'in midesi sıkıştı. Çok geç diye düşündü. Şimdiden çok geç. "Nakil yöntemi neydi Miller?"

"Kendi arabası vardı. Onu depoladığı garaja doğru gidiyoruz." "Beni

haberdar et Miller." Eve şanzımanı kırdı, baktı ve Roarke'ın gözleriyle buluştu. "Onu yakaladı. Yolda bir tehlikeyle karşılaştığını ya da ailesinin yanına gitmeden önce hızlı bir tatil kaçamağı için lisanslı bir arkadaş tuttuğunu düşünmek isterdim ama onu yakaladı. Listedeki diğer isimler için 'bağlantı kodlarına' ihtiyacım var."

"Onları alacaksın. Bir dakika."

İsimlerden birinin koduna ihtiyacı yoktu. Kalbi acıyla çarparak Mira'nın evini aradı. Küçük bir çocuk sırtarak ve kıkırdarak cevap verdi. "Mutlu Noeller! Burası büyükannemin evi."

Eve bir an için yanlış kodu nasıl aldığını merak ederek gözlerini kırıştırdı. Sonra arka plandaki tanıdık yumuşak sesi duydu, Mira'yı gördü yüzünde bir gülümseme ve gözlerinde bir gerginlikle ekrana gelir.

"Eve. Günaydın. Bir dakika bekler misiniz lütfen? Bunu üst kata çıkarmak istiyorum. Hayır tatlım," dedi kolunu çekiştiren çocuğa. "Koş yeni oyuncaklarınla oyna. Ben hemen döneceğim. Bir dakika Eve."

Ekran sakin, soğuk bir maviye döndü ve Eve minnetle nefes verdi. Mira'yı evde, hayatta, iyi ve güvende bulmanın rahatlığı ve sakin psikiyatristi Büyükanne olarak düşünmenin tuhaflığı zihninde oynadı.

"Özür dilerim." Mira geri geldi. "Bunu ailemle birlikte alt kata taşımak istemedim."

"Sorun değil. Üniformalar orada mı?"

"Evet." Mira nadir görülen bir sinir gösterisiyle elini samur tonlarındaki saçlarının arasından geçirdi. "Noel'de arabada oturmak onlar için sefil bir görev. Onları nasıl içeride tutacağımı ve ailemin öğrenmesini nasıl engelleyeceğimi bulamadım. Çocuklarım burada, Eve, torunlarım. Tehlikede olma ihtimalleri olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Hayır." Hızlı ve kararlı bir şekilde söyledi. "Bu onun tarzı değil. Dr. Mira, korumalarınız olmadan evden çıkmayacaksınız. İkisi olmadan hiçbir yere gitmeyeceksiniz, ne ofise, ne de köşedeki . Yarın size bir takip bileziği takılacak."

"Tüm önlemleri alacağım, Eve."

"Güzel, çünkü bu önlemlerden biri de Palmer gözaltına alınana kadar tüm hasta randevularının iptal edilmesi."

"Bu çok saçma."

"Hiç kimseyle, hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın. Yani hastalarınız birkaç polis size bakarken kafalarının içinde dolaşmanıza izin vermezse, tatile çıkıyorsunuz."

Mira Eve'e sabit bir şekilde baktı. "Tatile çıkmak üzere misiniz?"

"İşimi yapmak üzereyim. Bu işin bir parçası da sensin. Stephanie Ring kayıp." İma ettiği anlamın anlaşılması için sadece bir saniye bekledi. "Size söyleneni yapın, Dr. Mira, yoksa bir saat içinde koruyucu gözaltında olacaksınız. Yarın saat dokuzda bir konsültasyona ihtiyacım olacak. Size geleceğim."

İletimi kesti, Roarke'tan 'bağlantı kodlarını almak için döndü ve onun kendisini dikkatle izlediğini gördü. "Ne?"

"O senin için çok şey ifade ediyor. Daha az şey ifade etseydi, bunu daha incelikle hallederdiniz."

"En iyi zamanlarda bile pek becerikli değilimdir. Hadi kodları alalım." Adam tereddüt edince kadın içini çekti ve "Tamam, tamam, . O çok önemli ve ona bir mil bile yaklaşırsa lanetleneceğim. Şimdi bana şu lanet kodları ver."

"Zaten biriminize transfer edildi, Teğmen. Hafızada kayıtlı. İletim için sadece partinin adını belirtmeniz yeterli."

"Gösteriş." Onun sırtacağına bildiği için mırıldandı ve Palmer'ın listesindeki diğer isimlerle iletişime geçmek için geri döndü.

Diğer hedeflerin olmaları gereken yerde ve koruma altında olduklarından emin olduktan sonra Eve, Roarke'ın eriştiği dava dosyalarına döndü.

Bir saatini verileri ve raporları gözden geçirerek, bir saatini de Palmer ile yaptığı görüşme kayıtlarını inceleyerek geçirdi.

Pekala Dave, bana Michelle Hammel'dan bahset. Onu özel yapan neydi?

David Palmer, yirmi iki yaşında, New England'lı zengin bir aileden gelen altın gibi güzel bir görünüme sahip, yapılı bir adamdı. ciddiyetle öne doğru eğildi. Berrak mavi gözleri coşkuyla parlıyordu. Karamel krem rengi teni sağlık ve canlılıkla parlıyordu.

Sonunda birileri onu dinliyor, diye düşündüğünü hatırlıyordu Eve, kendini üç yıl önceki haliyle gördüğünde. Sonunda dehasını paylaşma şansını elde etti.

Saçları kötü kesilmişti - o günlerde hâlâ kendisi kesiyordu. Ayak bileklerinde çapraz duran botlar o zamanlar yeniydi ve neredeyse hiç yara almamıştı. Parmağında evlilik yüzüğü yoktu.

Aksi takdirde, aynı olduğunu düşünüyordu.

Genç ve . Palmer ona bir atlet olduğunu söyledi. Zihni ve bedeni çok disiplinliymiş. Uzun mesafe koşucusu, olimpiyat umudu. Nasıl yapılacağını biliyordu.

Acıyı engellemek, bir hedefe odaklanmak. Skalanın en üstünde yer alırdı. Tıpkı Leroy Greene'in en dipte olduğu gibi. Zihnini Yıllardır kaçak. Yıkıcı uyaranlara karşı toleransı yok. Acı uygulamasından önce bile tüm kontrolünü kaybetmişti. Kendine gelir gelmez akli başından gitti ve kendini masaya bağlanmış olarak buldu. Ama Michelle...

Savaştı mı? Direndi mi?

Palmer neşeyle başını salladı. Gerçekten de muhteşemdi. Kısıtlamalara karşı mücadele etti, sonra kendini kurtaramayacağını anlayınca durdu. Orada

korkuydu. Monitörler artışı, kan basıncını, tüm hayati fiziksel ve duygusal işaretleri kaydetti. Mükemmel ekipmanlarım var.

Evet, . En .

Bu hayati bir iş. O sırada gözleri bulutlanmıştı, deneylerinin öneminden bahsederken olduğu gibi odaklanmamıştı. Michelle'le ilgili verileri incellerseniz, onun korkusunu merkeze aldığını ve kendini hayatta tutmak için kullandığını göreceksiniz. O

başlangıçta beni ikna etmeye çalıştı. Sözler verdi, araştırmamı anlıyormuş, hatta bana yardım ediyormuş gibi davrandı. Zekiydi. Bunun ona yardımcı olmayacağını anladığında bana küfretti, ben yeni acı uyaranları ekledikçe adrenalini yükseldi.

"Ayaklarını kırdı," dedi Eve, Roarke'ın arkasından onu izlediğini biliyordu. "Sonra da kollarını. O zamanlar ekipmanları konusunda haklıydı. Vücudun farklı bölgelerine bağlandığında ya da farklı yerlere yerleştirildiğinde çeşitli deliklere, kademeli elektrik şoku uyguladı. Michelle'i üç gün boyunca canlı tuttu, ta ki işkence onu bitirene kadar. Sonlara doğru onu öldürmesi için yalvarıyordu. Onu asmak için bir ip ve makara sistemi kullanmış. Kademeli boğma. On dokuz yaşındaydı."

Roarke ellerini onun omuzlarına koydu. "Onu bir kez durdurdun Eve, yine durduracaksın."

"Tabii ki yapacağım."

Koridordan birinin hızla geldiğini duyunca başını kaldırdı. "Verileri kaydet ve dosyala," diye emretti, tam o sırada Nadine Furst odaya girdi. Mükemmel, diye düşündü, Kanal 75'in en iyi canlı yayın muhabirlerinden birinin ziyareti. Arkadaş oldukları gerçeği Eve'i daha az temkinli yapmadı.

"Noel ziyaretleri mi yapıyorsun, Nadine?"

"Bu sabah bir hediye aldım." Nadine masanın üzerine bir disk attı.

Eve önce ona, sonra da Nadine'in yüzüne baktı. Yüzü solgundu, keskin hatları çizilmişti. Nadine ilk kez dudak boyası, güçlendiriciler ve her bir saç teliyle mükemmel bir şekilde bakımlı değildi. Eve, yıpranmıştan daha fazlası gibi görüldüğünü fark etti. Korkmuş görünüyordu.

"Sorun nedir?" "David

Palmer."

Eve yavaşça ayağa kalktı. "Ne olmuş ona?"

"Görünüşe göre ne yaptığımı ve dost olduğumuzu biliyor. Bunu bana o gönderdi." Tekrar diske baktı ve bir ürpertiye bastırmaya çalıştı. "Onunla ve yaptığı işle ilgili bir haber yapacağımı ve Diskinin içindekileri seninle paylaşacak. Bir içki alabilir miyim? Sert bir şey olsun."

Roarke masanın etrafından dolaştı ve onu bir sandalyeye oturttu. ". Üşümüşsün," diye mırıldandı ellerini tuttuğunda.

"Evet,. O diskı çalıştırdığımdan beri üşüyorum." "Sana bir brendi getireyim."

Nadine başıyla onayladı, sonra ellerini kucağında birleştirip Eve'e baktı. "Kayıtta iki kişi daha var. Yargıç Wainger. Yargıç Wainger'dan geriye kalanlar. Ve bir kadın var ama onu tanıyamıyorum. Onunla ilgilenmeye başladı bile."

"İşte." Roarke sürahiyi getirdi, Nadine'in ellerini yavaşça kâsenin etrafına sardı. "İç bunu."

"Tamam." Bardağı kaldırdı, uzun bir yudum aldı ve karnında bir sıcaklık patlaması hissetti. "Dallas, pek çok kötü şey gördüm. Onları rapor ettim, inceledim. Ama hiç böyle bir şey görmemiştim. Ben görmedim. Her gün bununla nasıl başa çıktığını biliyorum."

"Her seferinde bir gün." Eve diskı eline aldı. "Bunu tekrar izlemek zorunda değilsin."

"Evet." Nadine tekrar içti ve uzun bir nefes verdi. ""

Eve diskı elinde çevirdi. Standart kullanımlı bir modeldi. Asla izini süremezlerdi. Diskı cihazına yerleştirdi. "Diskı kopyala ve çalıştır, ekranda göster."

David Palmer'ın genç ve yakışıklı yüzü duvardaki ekranda belirdi. "Bayan

Furst, ya da size Nadine diyebilir miyim? çok daha kişisel, ve çalışmalarım için çok kişiseldir. Bu arada, çalışmalarınıza hayranım. Hikayemi yayınlamanız için size güvenmemin nedenlerinden biri de bu. Yaptığın işe inanıyorsun, değil mi Nadine?"

Gözleri artık ciddiye, profesyonelden profesyonele, yüzü ise mihraba yeni çıkmış bir çömezin tüm gençliğini ve masumiyetini taşıyordu. "Mükemmelliğe ulaşan bizler yaptığımız işe inanıyoruz," diye devam etti. "Farkındayım

Teğmen Dallas ile dostane bir ilişkiniz var. Teğmenle benim de bir ilişkimiz var, belki o kadar dostane değil ama aramızda bir bağ var ve onun dayanıklılığına hayranım. Umarım bu diskin içeriğini mümkün olan en kısa sürede onunla paylaşırsınız. Şu anda Yargıç Wainger'in ölümüyle ilgili soruşturmayı olması gerekirdi."

Gülümsemesi artık parlaktı ve kenarları biraz kızgındı. "Merhaba, Teğmen. Nadine ile olan işimi bitirdiğim için beni mazur görün. Dallas'ın yakından ilgilenmesini istiyorum. Bu benim için çok önemli. Hikayemi anlatacaksın, değil mi Nadine? Bırak halk kendisi yargılasın, siyah cüppeli dar görüşlü bir aptal değil."

sonraki sahne sorunsuz bir şekilde yerine oturdu, ses o kadar yüksekti ki kadının çığlıkları Eve'in oturup izlediği odadaki havayı yırtıyor gibiydi.

Yargıç Wainger'in cesedi elleri ve ayakları bağlıydı ve düz beton zeminden birkaç santim sarkıtılmıştı. Eve bu kez basit bir makara sistemi olduğunu düşündü. Bazı incelikleri ayarlamak için zaman ayırmıştı, ama bu henüz daha önce yarattığı karmaşık ve evet, ustaca bir işkence sistemi değildi.

Yine de çok iyi çalıştı.

Wainger'in yüzü acıdan mosmordu, Palmer el lazeriyle göğsündeki harfleri yakarken kasları seğiriyordu. Sadece inledi, başı dönüyordu. Yakınlarda bir monitör sistemi bipleyip vızıldıyordu.

Palmer hızlı bir ses tonuyla, "Gördüğünüz gibi başarısız oluyor," dedi. "Zihni artık dayanamadığı için acının ötesine geçiyor. Sistemi bilinçsizliğe doğru kapanmaya çalışacak. Burada göreceğiniz gibi bu tersine çevrilebilir." Ekranda bir düğmeyi çevirdi. Yüksek bir vınlama sesi duyuldu, ardından Wainger'in vücudu sarsıldı. Bu sefer çığlık attı.

Odanın öbür ucunda bir kadın çığlık atıyor ve hıçkırıyor. İçinde bulunduğu kafes, halatının üzerinde çılgınca sallanıyordu ve sadece elleri ve dizleri üzerinde çömelmesine izin verecek kadar büyüktü. Koyu renk saçları yüzünün büyük bir kısmını örtüyordu ama Eve onu tanıyordu.

Stephanie Ring Palmer'ındı.

Dönüp başka bir kumandayı devreye soktuğunda, kafes kıvılcımlandı ve sarsıldı. Kadın delici bir feryat kopardı, sarsılarak titredi ve sonra yere yığıldı.

Palmer kameraya döndü ve gülümsedi. "Dikkatimi dağıtıyor ama çok fazla zamanım yok. Bir konu üzerinde çalışmayı tamamlamadan önce diğerine başlamak gerekiyor. Ama onun sırası yakında gelecek. Denek Wainger'ın kalbi iflas ediyor. Onunla ilgili veriler neredeyse tamamlandı."

İpleri kullanarak Wainger'ı elle yere indirdi. Eve, Palmer'ın kollarındaki esnemeyi ve kas kümelerini fark etti. "Dave pompalıyor," diye mırıldandı. "Forma giriyor. Bu rauntta daha çok çalışması gerektiğini biliyordu. Hazırlanmayı seviyor."

Palmer, Wainger'ın boynuna mükemmel bir şekilde düğümlenmiş bir ilmik geçirdi ve arka ucunu titizlikle tavandaki metal bir halkadan geçirdi. Onu aşağıya indirdi, yerdeki başka bir halkadan geçirdi, sonra Wainger önce dizlerine, sonra ayaklarına nefes nefese kalana kadar gevşekliği çekti.

"Kes şunu, olur mu?" Nadine ayağa fırladı. "Bunu tekrar izleyemem. İzleyebileceğimi sanmıştım. Ama izleyemem."

"Diski durdur." Eve ekran kadar bekledi, sonra Nadine'in önüne çömeldi. "Özür dilerim."

"Hayır. Özür dilerim. Sert olduğumu

sanıyordum." "Öylesin. Kimse bu kadar sert

olamaz."

Nadine başını salladı ve konyağını derin bir yudumla bitirerek sürahiyi bir kenara koydu. "Öylesin. Seni etkilemesine izin vermiyorsun."

"Beni etkiliyor. Ama bu benim için. Birkaç üniformalı gelip seni eve götürecek. Palmer sakinleşene kadar seninle her yerde takılacaklar."

"Sence gelir mi?"

"Hayır, ama neden risk alalım ki? Evine git, Nadine. Kaldır şunu."

Ama Roarke'tan Nadine'i eskortu beklemesi için aşağıya götürmesini istedikten sonra Eve diski izlemeyi bitirdi. Ve sonunda, kameraya doğru ilerleyen Palmer'ın gözleriyle karşılaştı.

"Denek Wainger yirmi dört Aralık gece yarısı öldü. Sen daha uzun yaşayacaksın, Dallas. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sen benim en büyüleyici deneğim olacaksın. Senin için harikalar planladım. Beni bulacaksın. Bulacağımı biliyorum. Buna güveniyorum. Mutlu tatiller."

Stephanie Ring'in arabası hâlâ garajdaki izinli yerinde duruyordu. Bavulları düzgünce bagaja yerleştirilmişti. Eve aracın etrafında daireler çizerek herhangi bir boğuşma izi, kaçırılma sırasında düşürülmüş ve fark edilmemiş olabilecek herhangi bir kanıt aradı.

"İki temel yöntemi var," dedi, hem kendi kendine hem de yakınlarda bekleyen üniformalılar. "Birincisi, kurbanların evlerine teslimat, tamirat ya da servis dolandırıcılığıyla girmek; diğeri ise kalabalık olmayan bir bölgede üzerlerine gelmek. Rutinlerini ve alışkanlıklarını, olağan rotalarını ve programlarını öğrenmek için zaman harcıyor. Tüm bunları, her birinin biyolojik verileriyle birlikte çok düzenli ve bilimsel bir günlükte tutuyor."

Onun için laboratuvar faresi değillerdi, diye düşündü. Kişisel, bireyseldi. Onu heyecanlandıran da buydu.

"Her iki durumda da," diye devam etti, "bir kullanıyor, onları çabucak indiriyor ve sonra kendi aracıyla taşıyor. Burada güvenlik kameraları çalışıyor mu?"

"Evet, efendim." Üniformalılardan biri ona mühürlü bir disk paketi uzattı. "Şahsın kurbanı kaçırılmadan önce takip etmiş olabileceğini düşünerek son üç gün boyunca kullandığı telefonlara el koyduk."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Miller, değil

mi?" "Efendim."

"İyi düşünmüşsün. Burada yapabileceğin başka bir şey yok. Eve git ve biraz kaz ye."

Tam olarak kaçmadılar ama oyalanmadılar da. Eve paketini çantasına koydu ve Roarke'a döndü. "Neden sen de aynısını yapmıyorsun dostum? Sadece birkaç saat sürecek."

"Sadece birkaç saat sürecek."

"Ring'in dairesinden geçmek için bir yardımcıya ihtiyacım yok."

Roarke onun koluna girdi ve arabaya kadar götürdü. "İki üniformalının gitmesine izin ver," diye başladı motoru çalıştırırken. "Palmer'ın listesindeki diğer herkes koruma altında. Sen neden değilsin?"

"Bunu zaten konuşmuştuk."

"Kısmen." Geri döndü ve garajdan dışarı çıktı. "Ama seni tanıyorum Teğmen. Sırayı değiştirip senin peşine düşeceğini umuyorsun. Ve birkaç büyük omuzlu üniformalının onu korkutmasını istemezsin."

Bir an için parmaklarını dizine vurdu. Bir yıldan kısa bir süre içinde adam onun içini dışını öğrenmişti. O tamamen Bu konuda rahat. "Peki ne demek istiyorsun?"

Kadının sesindeki kızgınlığa neredeyse gülümseyecekti. "Karımın cesaretine ve görevine olan bağlılığına hayranım."

"Beni kızdırmak için 'karım' , değil mi?"

"Elbette." Tatmin olmuş bir şekilde elini kaldırdı ve parmak eklemlerini öptü. "Yapışıyorum Eve. Bunu kabullen."

Stephanie Ring'in dairesine yapılan inceleme rutinden öteye gitmedi ve çekici şeylerle etrafını çevrelemekten hoşlanan, şehirden aldığı maaşı şık bir gardıroba harcayan bekâr bir kariyer kadınının düzenli hayatından başka bir şey ortaya çıkmadı.

Eve, kafesteki bir hayvan gibi çömelmiş, dehşet içinde çılgılık atan çıplak kadını düşündü.

Şimdi onu öldürüyor. Eve bunu biliyordu. Ve onu durduracak gücü yoktu.

Evindeki ofisine döndüğünde Palmer'ın Nadine'e gönderdiği disk gözden geçirdi. Bu kez olanları görmezden gelmeye ve sadece çevresine odaklanmaya karar verdi.

"Pencere yok," diye yorum yaptı. "Zemin ve duvarlar beton ve eski tuğla gibi görünüyor. Tüm alan yirmi metreye otuz metreden fazla olamaz. Muhtemelen bir bodrum. Bilgisayar, duraklat. Sekizden on beşe kadar olan sektörü geliştir. Büyüt."

Bilgisayar çalışmaya başlarken volta attı, sonra ekrana yaklaştı. "İşte, bu bir merdiven basamağı. Basamaklar, korkuluğun bir parçası. Arkasında bir çeşit -ne bu eski fırın ünitesi ya da su deposu. Kendine bir delik bulmuş. Özel olmak zorunda," diye devam etti manzarayı inceleyerek. "Bunu yapamaz. İnsanların duyabileceği bir binada çalışıyor. Ses geçirmez olsa bile, birinin etrafı kurcalama riski var. Bakım ekibi, onarım ekibi. Bunun gibi herhangi bir şey."

Roarke, "Bir apartman ya da ofis binası değil," diye onayladı. "Ve basamaklara bakılırsa bir depolama tesisi olması da mümkün değil. Fırına bakılırsa, iyi büyüklükte bir bina ama yeni olmaktan çok uzak. Son on beş yıl içinde inşa edilmiş bir şey değil. yirmi yıl içinde bir tank fırını kurmuş olurdu. Şehirde bir şey isterdi, değil mi?"

"Evet, tüm yakın olmak isteyecektir. Banliyöleri tercih etmez ve hatta ilçeler bile pek olası değil. Dave gerçek bir şehirli ve New York onun bölgesi. Özel ev. Öyle olmak zorunda. Ama özel bir konutu nasıl ele geçirdi?"

"Arkadaş mı?" Roarke önerdi. "Aile mi?"

"Palmer'ın sıkı bir arkadaş çevresi yoktu. O yalnız biri. Ailesi var. Davadan sonra taşındılar. Mağdur ve Hayatta Kalanları Koruma Yasası'ndan yararlandı."

"Mühürlü dosyalar."

Sesinde belli belirsiz bir mizah izi duydu ve kaşlarını çatmak için ona döndü. Bir an için prosedürle boğuştu. Palmers'ların bulunduğu yere erişim izni alabilirdi. Ve izin için bürokrasiyi aşmak en az iki gün sürerdi. Ya da bu sorunu

Roarke ve ihtiyacı olan şeyi dakikalar içinde aldı.

Stephanie Ring'in çığlıklarının kafasının içinde yankılandığını duyabiliyordu.

"Kayıtsız ekipman kullanmak zorunda kalacaksınız. Compuguard dosyalarınızı otomatik olarak bloke ."

"Uzun sürmez."

"Bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim." Ekrana doğru işaret etti. "Tanımlanabilir bir şeyin ortaya çıkmasına izin verecek kadar hata yapmış olabilir."

". " Ama ona doğru ilerledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını eğerek onu uzun, yavaş ve derin bir şekilde öptü. Ve bunu yaparken vücudundaki sert gerilimin bir kısmının hafıflediğini hissetti.

"Bunu halledebilirim, Roarke."

"Yapabilsen de yapamasan da yapacaksın. Sadece bir dakikalığına bana tutunmanın bir zararı olur mu?"

"Sanırım değil." Kollarını ona doladı, tanıdık çizgileri hissetti, Tanıdık bir sıcaklık. Kavrayışı sıkılaştı. "Onu bir kez durdurmak neden yeterli olmadı? Neden onu içeri tıkmak yetmedi? İşini yaptıktan sonra bu şekilde geri gelmesinin ne faydası var?"

Ona sarıldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Bana her şeyi tekrar yapabileceğini göstermek istiyor. Daha önce yaptığı gibi beni tüm adımlardan ve aşamalardan geçirmek istiyor. Ama bu sefer onlar gerçekleşirken. "Bak ne kadar akıllıyım, Dallas."

"Bunu bilmek, bunu anlamak, onu ikinci kez durdurmanıza yardımcı olacaktır."

"Evet." Geri çekildi. "Bana verileri getir ki ailesine çekiçle saldırabileyim."

Roarke bir parmağını çenesindeki çukurun üzerinde gezdirdi. "İzlememe izin vereceksin, değil ? Tanıklara gözdağı verdiğini görmek çok tahrik edici."

Kız güldüğünde, umduğu gibi, Compuguard'ı ve resmi olarak mühürlenmiş dosyaları atlatmak için özel odasına gitti.

Adam geri gelmeden önce kaydın başka bir bölümünü gözden geçirecek zamanı ancak bulabilmişti.

"Bu kadar kolay olamazdı."

"Evet." Gülümsedi ve ona yeni bir veri diski uzattı. "Olabilir. Thomas ve Helen Palmer, şu anda Thomas ve Helen Smith olarak biliniyor - bu da bürokratların ne kadar yaratıcı olabileceğini gösteriyor, şu anda Pennsylvania kırsalında Leesboro adında küçük bir kasabada ikamet ediyorlar."

"Pennsylvania." Eve 'link'ine doğru baktı, düşündü, sonra tekrar Roarke'a baktı. "Oraya ulaşmak çok uzun sürmez, eğer biraz kaygan ulaşım."

Roarke eğlenmiş görünüyordu. "Hangi kaygan nakliyeyi tercih edersiniz, Teğmen?"

"Senin şu mini jet bizi oraya bir saatten kısa sürede götürür."

"O zaman neden başlamıyoruz?"

Eve yükseklerle daha düşkün olsaydı, güneye doğru hızlı ve yumuşak uçuştan keyif alabilirdi. Hal böyleyken, Roarke onları bazılarının pitoresk bir dağ silsilesi olarak göreceğini hayal ettiği şeyin üzerinden geçirirken o oturmuş, sinirlerini yatıştırmak için ayağını sallıyordu.

Ona göre onlar sadece kayalar ve aralarındaki tarlalar da sadece topraktı.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye başladı. "Ve sadece Noel olduğu için."

Özel uçak pistine yaklaşırken onu "İniş için banking," diye uyardı. "Sadece bir kez ne söyleyeceksin?"

"Belki de tüm bu oyuncakların tamamen zaman kaybı değildir. Belki aşırı hoşgörölü, ama tamamen zaman kaybı değil."

"Sevgilim, çok duygulandım."

Yere indiklerinde, iki kişilik şık jetten Roarke'ın beklediği arabaya transfer oldular. Eve arabayı incelerken, bunun normal bir araç olamayacağını düşündü. Stil ve hız için üretilmiş, şık, siyah bir mermi gibi bir arabaydı.

"Ben ." Görevlinin kendisine verdiği anahtar kodunu almak için elini uzattı. "Sen kullan."

Roarke elindeki kodu fırlatırken onu düşündü. "Neden?"

"Çünkü rozeti olan benim." Kodu yukarı doğru çekip aldı ve ona sıırttı.

"Ben daha iyi bir sürücüyüm."

Onlar içeri tırmanırken homurdandı. "Sosisli sandviç seviyorsun. Bu seni daha iyi yapmaz. Kemerini bağla, as. Acelem var."

Yumrukladı ve onları terminalden uzaklaştırıp karla kaplı ağaçlar ve sarp kayalarla kaplı dolambaçlı bir kırsal yola gönderdi.

Roarke varış noktalarını programladı ve aşağıdaki rotayı inceledi yol bilgisayarından. "Bu yolu iki mil boyunca takip edin, on nokta üç için sola dönün, sonra beş nokta sekiz için bir sonraki sola dönün."

Adam sözünü bitirdiğinde, o çoktan ilk sola dönmüştü. Dar bir dere gördü, su buzun içinden, kayaların üzerinden geçerek ilerliyordu. A

dağınık evler, tepelere dik tırmanan ağaçlar, karla kaplı bahçelerde yeni patenlerle ya da tahtalarla oynayan birkaç  ocuk.

"İnsanlar neden yerlerde yaşıyor? Burada hiçbir şey yok. Şu gökyüzünü görüyor musun?" diye sordu Roarke'a. "Buradan bu kadar gökyüzünü g rememelisin. Senin için iyi olamaz. Peki nerede yemek yiyorlar? Tek bir restoran, kayma arabası, Őarküteri, hiçbir Şeyin yanından geçmedik."

"Rahatça mı?" Roarke  nerdi. "Mutfak masasının etrafında."

"Her zaman mı? Tanrım." Kadın  rperdi.

Güldü, bir parmağını saçlarının üzerinde gezdirdi. "Eve, sana tapıyorum."

"Tamam." Bir sonraki dönüŐü yapmak için frene bastı. "Ne arıyorum ben?"

"Sağdan    nc  ev. Orada, Şu iki katlı prefabrik, mini kamyon var."

Yavaşladı, kamyonun arkasına dönerken evi taradı. Saçak boyunca Noel ışıkları, kapıda bir  elenk ve  n pencerenin arkasında süslü bir ağacın ana hatları vardı.

"Arabada beklemeni istemenin bir anlamı yok

sanırım." "Yok," diye kabul etti ve arabadan indi.

"Beni gördüklerine sevinmeyecekler," diye uyardı Eve,  n kapıya giden kürekli yolu geçerlerken. "Eğ  benimle konuşmayı reddederlerse, onları sertçe ite im. Eğ  iş oraya gelirse, sen sadece liderliğı takip et."

Zile bastı, titredi.

"Sana verdiğim paltoyu giymeliydin. KaŐmir sıcak tutar."

"G revdeyken bunu giymeye im." Muhteşem olduğunu düşündü. Ve kendisini yumuşak hissettiriyordu. Bir polisin giyebile i türden bir Şey değildi.

Ve kapı açıldığında, Eve tamamen polisti.

Helen Palmer saçlarını ve gözlerini değiştirmişti. Tonlarda ve şekillerde küçük farklılıklar vardı ama görünüşünü değiştirmeye yetiyordu. Hâlâ güzel bir yüzü vardı, Oğlununkine çok benziyordu. Eve'i tanıdığı anda otomatik selamlama gülümsemesi soldu.

"Beni hatırladınız mı, Bayan Palmer?"

"Burada ne yapıyorsun?" Helen kapıyı engellemek istercesine bir elini kapının pervazına koydu. "Bizi nasıl buldunuz? Koruma altındayız."

"Bunu ihlal etmek niyetinde değilim. Bir kriz durumum var. Oğlunuzun hapis haneden kaçtığı haberini almış olmalısınız."

Helen dudaklarını birbirine bastırdı, açık kapıdan giren soğuğa karşı bir savunma olarak omuzlarını kamburlaştırdı. "Onu aradıklarını söylediler, çok yakında gözetim altına alacaklarını, tedaviye geri döneceğini garanti ettiler. Ama burada değil. Nerede olduğumuzu bilmiyor."

"İçeri girebilir miyim, Bayan Palmer?"

"Neden her şeyi yeniden gündeme getirmek zorundasın?" Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, kederden olduğu kadar hayal kırıklığından da kaynaklanıyor gibiydi. "Kocam ve ben hayatımızı yeni yeni geri kazanıyoruz. Neredeyse üç yıldır David'le hiç temasımız olmadı. yıl."

"Tatlım? Kapıda kim var? Soğuğun içeri girmesine izin veriyorsun." Koyu renk saçları olan uzun boylu bir adam gülümseyerek kapıya geldi. Üzerinde eski bir hırka, eski bir kot pantolon ve yeni olduğu belli olan bir çift terlik vardı. Bir, iki kez göz kırptı, sonra elini karısının omzuna koydu. "Teğmen. Teğmen Dallas, değil mi?"

"Evet, Bay Palmer. Rahatsız ettiğim için özür

dilerim." "Bırak girsinler, Helen."

"Oh, Tanrım, Tom."

"Bırak girsinler." Onu geri çekmeden önce parmakları omzuna sürdü. "Sen Roarke olmalısın." Tom neredeyse bir an için Roarke'a elini uzatırken gülümsedi. "Sizi tanıdım. Lütfen içeri gelin ve oturun."

"Tom, lütfen-"

"Neden biraz kahve yapmıyorsun?" Döndü ve dudaklarını karısının alnına bastırdı. Ona bir şeyler mırıldandı ve kadın titreyen bir nefes verip başını salladı.

Helen orta koridorda hızla yürürken Eve ona, "Bunu elimden geldiğince çabuk yapacağım Bay Palmer," dedi.

"Dayanılmaz bir zamanda bize karşı çok adil davrandınız, Teğmen." Onlara küçük bir yaşam alanını gösterdi. "Bunu unutmadım. Helen, karım bütün gün diken üstündeydi. Birkaç gündür," diye düzeltti kendini. "David'in kaçtığını öğrendiğimizden beri. Bunu merkezden uzak tutmak için çok çalıştık ama..."

Çaresizce eliyle işaret etti ve oturdu.

Eve bu iyi insanları çok iyi hatırlıyordu, oğullarının ne olduğu konusundaki şoklarını ve kederlerini. Onu sevgiyle, disiplinle, özenle büyütmüşlerdi ve yine de bir canavarla karşı karşıya kalmışlardı.

Ortada istismar, zulüm, canavarın beslenebileceği bir yulaf ezmesi yoktu. Mira'nın test ve analizleri, Eve'in tek çocuklarına sevgilerini ve ellerindeki parasal ve sosyal avantajları veren normal bir çift izlenimini doğrulamıştı.

"Size iyi haberlerim yok Bay Palmer. Kolay haberlerim de yok." Ellerini kucağında kavuşturdu. "O öldü."

"Hayır."

Tom gözlerini kapadı. "Tanrı olsun. Gerçekten de öyle olmasını umuyordum." Karısının geri geldiğini duyunca hemen ayağa kalktı. "İşte, ben

Al şunu." Elindeki tepsiyi almak için eğildi. "Bunu da atlatacağız, Helen."

"Biliyorum. Yapacağımızı biliyorum." İçeri girdi, oturdu ve yaptığı kahveyi doldurmakla meşgul oldu. "Teğmen, David'in New York'a döndüğünü düşünüyor musunuz?"

" biliyoruz." Tereddüt etti, sonra haberi yakında medya aracılığıyla karar verdi. "Bu sabah erken saatlerde Yargıç Wainger'in cesedi Rockefeller Plaza'da bulundu. Bu David'in işi." Helen inlerken devam etti. "Kanıtlarıyla birlikte benimle temasa geçti. Buna hiç şüphe yok."

"Tedavi edilmesi gerekiyordu. İnsanlardan uzak böylece onlara ve kendine zarar veremeyecekti."

"Bazen sistem başarısız olur, Bayan Palmer. Bazen her şeyi doğru yaparsınız ama sistem başarısız olur."

Helen ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Bana daha önce de böyle bir şey söylemiştin. Bize. Her şeyi doğru yaptığımızı, yapabileceğimiz her şeyi yaptığımızı. David'de başarısız olan bir şey vardı. Çok nazıksınız Teğmen, ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz, sizden bir canavar çıktığını bilmenin nasıl bir duygu olduğunu bilemezsiniz."

Hayır, diye düşündü Eve, ama bir canavardan gelmenin, hayatının ilk sekiz yılında bir canavar tarafından büyütülmenin ne demek olduğunu biliyordu. Ve bununla yaşadı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi onun yerine. "Nereye gidebileceği, kime gidebileceği konusunda bir fikriniz bana söylemenizi istiyorum. Onun bir yeri var," diye devam etti. "Çalışabileceği özel bir yer. New York'ta bir yerde bir ev, küçük bir bina. Şehirde ya da çok yakınında."

"Hiçbir yeri yok." Tom ellerini kaldırdı. "Taşındığımızda her şeyi sattık. Evimizi, işimi, Helen'inkini. Hamptons'daki tatil yerimizi bile. Bütün bağları kopardık. David'in geçen yıl yaşadığı ev de satıldı. Burada sessizce, sade bir şekilde yaşıyoruz. Kazandığımız para

Birikmiş, satışlardan gelen para bir hesapta duruyor. Bunu yapmaya cesaret edemedik... buna ihtiyacımız yok."

"Kendi parası vardı," diye sordu Eve.

"Evet, miras, bir vakıf fonu. Yaptığı işi bu şekilde finanse ediyordu." Tom karısının elini uzattı ve parmaklarını sıktı sıkıca. "O parayı hayır kurumlarına bağışladık. Teğmen, onun gidebileceği tüm yerler artık başkalarının elinde."

". Daha sonra bir şeyler düşünebilirsiniz. Ne kadar zorlama olursa olsun, lütfen benimle iletişime geçin." Ayağa kalktı. "David tekrar gözaltına alındığında sana haber veririm. Ondan sonra nerede olduğunu unutacağım."

Eve, Roarke'la birlikte arabaya binip geri dönene kadar başka bir şey söylemedi. "Onu hâlâ seviyorlar. Yaptığı onca şeyden sonra, olduğu şeyden sonra, içlerinde onu seven bir parça var."

"Evet ve bence, eğer nasıl yapılacağını bilselerdi, onu durdurmanıza yardım edecek kadar." "Kimse bizimle bu şekilde ilgilenmedi."

Gözlerini yoldan ayırdı kısa bir süre onunkıyla buluştu. "Hiç kimse bu bağı hissetmedi."

"Hayır." Kızın yanağındaki saçları fırçaladı. "Birbirimizi bulana kadar olmaz. Yas tutma, Eve."

"Gözleri annesininkilere benziyor," diye mırıldandı. "Yumuşak, mavi ve berrak. Sanırım onları değiştirmek zorunda kalan oydu, çünkü her sabah aynaya bakıp onlarla yüzleşemiyordu."

İçini çekti, silkindi.

"Ama yapabilir," dedi sessizce.

DÖRT

Yapacak başka bir şey, incelenecek ya da analiz edilecek başka bir veri, kontrol edilecek başka bir rota yoktu. Yarın olacağını biliyordu. Şimdi sadece bekleyebilirdi.

Eve biraz kestirme fikriyle yatak odasına doğru yürüdü. Günün bir kısmını kurtarmaları gerektiğini düşündü. Noel yemeğini birlikte yemek, biraz normallik hissi yakalamak için.

Güçlü, rüya gibi çam kokusu başını sallamasına neden oldu. Adam birlikte geçirdikleri bu ilk Noel'de geleneklere uymak için çıldırmıştı. Mesih evin her tarafına yerleştirdiği canlı ağaçlar için ne kadar ödediğini biliyordu. Yatak odalarının penceresinin yanında duran bu ağacı da birlikte süslemeleri için ısrar etmişti.

Bu onun için önemliydi. Ve biraz da şaşkınlıkla bunun kendisi için de önemli olduğunu fark etti.

"Ağaç ışıklarını yak," diye emretti ve yanıp sönmelerini izlerken biraz gülümsedi.

Oturma alanına doğru adım attı, silah kayışını çözdü ve silkindi. Roarke içeri girdiğinde kanepenin koluna oturmuş botlarını çıkarıyordu.

"Güzel. Biraz ara verirsin diye umuyordum. Yapmam gereken bazı görüşmeler var. Yemek için hazır olduğunuzda neden bana haber vermiyorsunuz?"

Başını eğdi ve kapının hemen önünde duran adamı inceledi. İkinci botunu bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Buraya gel."

Kadının gözlerindeki parıltıyı fark eden adam, kanında hafif bir şehvet ürpertisinin dolaşmaya başladığını hissetti. "Orada mı?"

"Beni duydun, kaygan."

Gözlerini onunkilerden ayırmadan odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Sizin için ne yapabilirim, Teğmen?"

Eve geleneklerin bir yerden başlaması gerektiğini düşündü. Bir elini adamın gömleğinin ön kısmına soktu, onu bir adım daha yaklaştıırken ipeği gerdi. "Seni çıplak istiyorum, hem de hemen. O yüzden sertleşmemi istemiyorsan soyun."

Gülümsemesi de en az kadar ukalaydı ve dişlerini batırmak istemesine neden oldu. "Belki de sert severim."

"Öyle mi?" Onu yatağa doğru geri çekmeye başladı. "Peki o zaman, buna bayılacaksın."

Hızlı hareket etti, tek işaret gömleğini yırtıp açmadan ve düğmeleri uçuşmadan önce gözlerinin hızlıca parlamasıydı. Adam kadının kalçalarını kavradı ve dişlerini omzuna sabitleyip ısırırken sertçe sıktı.

"Tanrım. Tanrım! Vücudunu seviyorum. Onu bana ver."

"İstiyor musun?" Onu ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırdı. "Almak zorundasın."

Adamın ağzı sıcak bir şekilde onunkinin üzerine kapanacakken, kadın geri döndü. O da karşılık verdi. Kadın alçaktan geldi ve eğer adam onun hamlesini önceden tahmin etmeseydi onu ters çevirebilirdi. Daha önce de el ele tutuşmuşlar ve çok tatmin edici sonuçlar elde etmişlerdi.

Tekrar yüz yüze geldiler, nefesleri hızlandı. "Seni indireceğim," diye uyardı onu.

"Dene bakalım."

Boğuştlar, ikisi de yol vermeyi reddediyordu. Momentum onları platformun merdivenlerinden yatağa kadar götürdü. Kadın bir elini adamın bacaklarının arasına soktu ve hafifçe sıktı. Bu daha önce de kullandığı bir hareketti. Adamın vücudunun ortasından avucuna doğru bir sıcaklık yayılırken bile, adam yer değıştirdi, kadının korumasının altından kayd ve onu yatağa doğru çevirdi.

Yuvarlandı, çömelerek yukarı çıktı. "Hadi, sert çocuk."

Şimdi sırtıyordu, yüzü savaştan kızarmıştı, gözlerindeki arzu altın rengine dönüşüyordu ve arkasındaki ağacın ışıkları parlıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, Eve."

Gözlerini kırıştırdı, dövüş pozisyonundan doğruldu ve ağzı açık bir şekilde ona baktı. Onu seven adam bile onu hiçbir zaman güzellikle suçlamamıştı.
"Ha?"

Adam üzerine atlayıp onu vücudunun ortasından bir darbeye yere sermeden önce tek yapabildiği buydu.

"Piç kurusu." Makas atıp adamın üstüne yuvarlanmayı başarırken bile neredeyse kıkırdıyordu. Ama adam onu tekrar sıkıştırana kadar devam etmek için bu itici gücü kullandı. "Güzelmış, kığımın kenarı."

"Kığın çok güzel." yediği dirsek nefesini kesti ama daha fazlasını içine çekti. "Ve geri kalan da öyle. Senin güzel kığın ve geri kalanını alacağım."

Eğildi, büküldü, neredeyse adamın altından kaymayı başarıyordu. Sonra ağzı göğsünün üzerine kapandı, emdi, gömleğinin içinden ısırıldı. Kadın inledi, adama doğru eğildi ve adamın saçlarına sıktığı yumruk onu uzaklaştırmak yerine daha da yaklaştırdı.

Adam gömleğini yırttığında, kadın şaha kalktı, güçlü, uzun bacaklarını adamın beline doladı, adam yatağın ortasında diz çökmek için geri çekilirken ağzını tekrar kendi ağzıyla buluşturdu.

Uzuvları birbirine karıştı, eller sertleşti ve el ilerledi. Ve etler nemli bir şekilde etlerin üzerinde kaymaya başladı.

Onu ilk seferinde sert ve hızlı bir şekilde yukarı kaldırdı, o zeki Zayıflıklarının, güçlerini, ihtiyaçlarını bilen parmaklar. Titreyerek, , kendini doruk noktasının sinirli gücüne bıraktı.

Sonra tekrar yuvarlanmaya başladılar, nefesler, inlemeler ve mırıltılar. Sıcaklık gelgit dalgaları halinde geliyordu, sinirler çiğ ve muhtaçtı. Kız ona sarılırken ağzı ateş gibi yanıyordu.

"Bırak beni, bırak beni, bırak beni." Kadın ayağa kalkarken adamın ağzına karşı bu cümleyi söyledi. Onu içine alırken elleri sıkıca bağlandı. Adam onu doldurdu, bedenini, zihnini, kalbini.

Hızlı ve öfke dolu bir şekilde, odaya girdiği andan itibaren ihtiyaç duyduğu gibi ikisini de sürdü. İçine aktı, içinde kabardı, o tarifsiz zevk, baskı, sona erdirmek, uzatmak için çılgınca savaş.

Başını geriye attı, ona, o jilet gibi kenara yapıştı. "Kenara geç." Soluğunu tuttu, görüşünü temizlemek, o görkemli yüze odaklanmak için mücadele etti. "Önce sen git ve beni de yanında götür."

Onun gözlerinin, o sersemletici mavinin gece yarısı gibi kararmasını izledi, son bir sert hamleyle sıçradığını hissetti. Elleri hala onun ellerinde kilitliyken kendini onun yanına attı.

Ve enerji eriyen bir mumdaki balmumu gibi ondan uzaklaştığında, yüzünü adamın boynuna bastırırken bile titreyerek aşağı kayd.

"Ben kazandım," diye

başardı. "Tamam."

Adamın sesindeki kendini beğenmiş ve bitkin memnuniyet karşısında dudakları seğirdi. "Yaptım. Senden tam da istediğimi aldım dostum."

"Tanrı'ya şükür." Onu kucağına alabildiği yere kadar kaydı. "Biraz kestir, Eve."

"Sadece bir saat." Kendisinin bundan daha uzun süre uyuyamayacağını bildiğinden, onu yakınında tutmak için etrafına sarıldı.

Saat ikide uyandığında Eve akşam yemeğinden önceki kısa uykunun sistemini altüst ettiğine karar verdi. Şimdi tamamen uyanıktı, zihni meşguldü ve şu ana kadar sahip olduğu bilgi ve kanıtları gözden geçirmeye başlamıştı.

David Palmer buradaydı, New York'ta. Şehrin dışında bir yerde, mutlu bir şekilde işine devam ediyordu. İçgüduları ona Stephanie Ring'in çoktan öldüğünü söylüyordu.

Yatağında dönerken, listesindeki diğerlerine ulaşmasının kadar kolay olmayacağını düşündü. Ego onu denemeye itecek ve bir hata yapacaktı. Büyük olasılıkla zaten bir hata yapmıştı. Sadece o henüz fark etmemişti.

Gözlerini kapatarak Palmer'ın zihnine girmeye çalıştı, tıpkı yıllar önce onu avlarken yaptığı gibi.

İşini seviyordu, daha çocukken bile seviyordu ve hayvanlar üzerinde yaptığı deneyler. Bu küçük ölümleri gizlemeyi, parlak ve masum bir yüz takınmayı başarmıştı. Onu tanıyan herkes -ebeveynleri, öğretmenleri, komşuları- neşeli, yardımsever, çok çalışan ve sorun çıkarmayan zeki bir çocuktan bahsetmişti.

Yine de klasik unsurlardan bazıları çocukluğunda bile vardı. Yalnız, takıntılı derecede düzenli ve takıntılı derecede organize biriydi. Hiçbir zaman sağlıklı bir cinsel ilişkisi olmamıştı ve kadınlara karşı sosyal açıdan beceriksizdi. Onuncu yılına kadar uzanan, teorilerini, hedeflerini ve başarılarını dikkatle anlatan yüzlerce günlük diski bulmuşlardı.

Ve zamanla, pratikle, çalışmayla, işinde çok ama çok iyi hale gelmişti.

Nereye yerleşirdin Dave? Rahat bir yer olmalı. seviyorsun. Hapishanede bunlardan yoksun olmaktan nefret etmiş olmalısın. Seni kızdırdı, değil mi? Şimdi de seni oraya koyanların peşine düşüyorsun.

Bu bir hata, bize işaretleri önceden bildirmek. Ama bu da bir ego. Gerçekten sen bana karşısın.

Bu da başka bir hata, çünkü kimse sizi daha iyi tanıyamaz.

Bir ev, diye düşündü. Ama herhangi bir ev değil. İyi bir mahallede, iyi restoranlara yakın bir yerde olmalıydı. Hapishane yemekleriyle geçen yıllar damak tadını bozmuş olmalı. Mobilyaya ihtiyacın olacaktı, rahat şeyler, biraz stil sahibi. Çarşafklar, iyi olanlardan. Ve bir eğlence kompleksi - ekrana dikkat etmelisin yoksa insanların senin hakkında ne dediğini bilemezsin.

Ve tüm bunlar para gerektirir.

Yatakta doğrulduğunda, Roarke yanında kıpırdandı. "Bir yolunu buldun mu?" "Bir yerlerde kredi limiti var. Hep parası olup olmadığını merak etmişimdir. ama kullanmak için hiç dışarı çıkmadığı için bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Yanılmışım. Para güçtür ve o bunu hapishaneden kullanmanın bir yolunu buldu."

Yorganı geriye attıyataktan fırlamaya hazırlanırken bağlantı bip sesi çıkardı. Bir an ona baktı ve anladı.

BEŞ

Küçük bir macera arayan iki genç evlerinden gizlice çıktılar, önceden ayarlanmış bir noktada buluştular ve yeni scooter-bisikletleriyle Central Park'ta bir tur attılar.

İlk başta Stephanie Ring'in bir serseri, belki de lisanslı bir dilenci ya da uyuyan bir kimyager olduğunu düşündüler ve onu görmezden gelmeye başladılar.

Ancak serserilerin Central Park'taki atlıkarıncaya çıplak uzanmak gibi bir alışkanlıkları yoktu.

Eve ikisini de bir siyah-beyazın içine saklamıştı. Biri ağır hastaydı ve kırılğan hava hâlâ kusmuk izlerini taşıyordu. Üniformalılara bir ışık standı kurmalarını emretmişti, böylece alan sahte bir günün parıltısı altındaydı.

Stephanie dövülmemişti, saçları da kesilmemişti. Palmer çeşitliliğe inanırdı. Kollarında ve bacaklarında düzinelerce uzun, ince kesik vardı, yaraların etrafındaki et buruşmuş ve rengi solmuştu. Eve zehirli bir şey olduğunu düşündü, nispeten küçük bir açık yaranın üzerine konulduğunda acıya neden olacak bir şey. Kanın damlayıp kurumasına izin verilmişti. Ayakları bale duruşunun bir parodisi gibi keskin açılarla dışarı fırlamıştı. Çıkık.

Göbeğine blok harflerle imzası kazınmıştı.

Sonunda bunu da öldürdü, diye düşündü Eve, en sevdiği yavaş ve işkenceli boğma yöntemiyle. Eve ilmeği inceledi, ipin Yargıç Wainger'da kullanılanla aynı olduğunu gördü.

Bir hata daha, Dave. Bu sefer bir sürü küçük hata var.

Saha kitine uzandı ve cinayeti takip eden rutine başladı.

Raporunu yazmak için eve gitti, Merkez'deki tatil sonrası karmaşasının aksine orada bulacağı sessizliği . Bir kopyasını komutanına gönderdi, ardından Peabody ve Feeney'e mesajlar yolladı. Yardımcısı ve Elektronik Dedektiflik Bölümü'nün en tepesindeki adam uyanıp bağlantılarını kontrol ettikten sonra onları içeri çekecekti.

Kahvesini içtikten sonra Palmer'ın mali kayıtlarının katmanlarını soyamak gibi can sıkıcı bir işe .

Kendi ofisi ile Roarke'inki arasındaki kapı açıldığında şafak sökmek üzereydi. Roarke giyinmiş bir halde içeri girdi ve Roarke arkasındaki odada çalışmaya başlamış olan ekipmanların uğultusunu duyabiliyordu.

"Bugün evde mi çalışıyorsun?" dedi , onu incelerken kahvesini yudumluyordu.

"Evet." Monitöre bir göz attı. "Parayı takip ediyor musunuz, Teğmen?"

"Şu anda. Sen benim korumam değilsin, Roarke."

Sadece gülümsedi. "Ve kim, merak ediyorum, vücudunuzla daha fazla ?"

"Ben bir polisim. Bakıcıya ihtiyacım yok."

çenesini kavradı. "İki gece önce Peabody'ye neredeyse ne oluyordu?"

"Böyle bir şey . Ve bir şeyler yapman gerekirken etrafta dolanmana izin vermeyeceğim."

"İşlerimi buradan da şehir merkezinden yaptığım kadar kolay ve verimli bir şekilde yapabilirim. Tartışarak zaman kaybediyorsun. Palmer'ın resmi kayıtlarında paranın izini bulabileceğinden de şüpheliyim."

"Biliyorum." Bu itiraf her iki ifadeyi de kapsıyor ve onu aynı derecede hayal kırıklığına uğratiyordu. "Bir yerden başlamak zorundayım. Git ve çalışmama izin ver."

"Benimle işin bitti, değil ?" Başını eğdi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Yüksek sesle ve kasıtlı olarak temizlenen bir boğazın sesi geldi kapı aralığından. "Özür dilerim." Peabody gülümsemeyi başardı. Solgundu ve gözleri biraz fazla kaygılıydı ama üniforması her zamanki gibi sert ve cilalıydı.

"Erkencisin." Eve ayağa kalktı, sonra ellerini beceriksizce ceplerine soktu.

"Mesajda mümkün olan en kısa sürede rapor vermeniz söyleniyordu."

"Ben sizi işinizle baş başa bırakayım." Roarke yalnız ikisinin de rahatsızlığı daha çabuk atlatacağını düşündü. "Seni görmek güzel, Peabody. Teğmen," diye ekledi odalar arasındaki kapıyı kapatmadan önce, "ölen akrabaların isimlerini kontrol etmek isteyebilirsiniz. Aynı soyadı ve kan bağına sahip hesapları içeren fon transferleri ve ödemeleri nadiren fark edilir."

"Evet, doğru. Teşekkürler." Eve ayaklarını kaydırdı. Yardımcısını en son gördüğünde Peabody bir battaniyeye sarılmıştı ve yüzü gözyaşları yüzünden lekelenmişti. "İyi misin?"

"Evet, çoğunlukla."

Çoğunlukla, kırım, diye düşündü Eve. "Bak, seni bu konuda çağırmamalıydım. Dengelenmek için birkaç gün daha al."

"Efendim, işe ve rutine geri dönersem daha iyi olurum. Evde oturup video seyretmek ve soya cipsi yemek bir başka işimi daha

gün. Çalışmak daha çabuk temizliyor."

Buna kendisi de inandığı için Eve omuzlarını oynattı. "O zaman biraz kahve al Peabody, burada bir sürü işim var."

"Evet, efendim." Bir adım öne çıkarak cebinden küçük bir kutu çıkardı ve AutoChef'in yanına giderken masanın üzerine koydu. "Noel hediyen. Daha önce verme fırsatım olmamıştı."

"Sanırım biraz meşguldük." Eve kurdeleyle oynadı. Hediyeler onu hep tuhaf hissettirirdi ama Peabody'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Kırmızı folyoyu yırttı, kapağı açtı. Gümüş bir yıldızdı, biraz ezikti, biraz rengi bozulmuştu.

"Bu eski bir şerif rozeti," dedi Peabody ona. "Wyatt Earp'ünki gibi bir şey olduğunu sanmıyorum ama resmi şey. gideceğini düşündüm. Bilirsin, kanun ve düzenin uzun geleneği."

Saçma bir şekilde etkilenen Eve sırtıttı. "Evet. Harika." Eğlence olsun diye onu çıkardı ve gömleğine ilişti. "Bu seni şerif yardımcısı mı yapıyor?"

"Bu sana yakışıyor, Dallas. Her zaman, her yerde ayağa kalkardın."

Eve başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Ayaktasın, Peabody. Farklı düşünseydim seni bugün çağırmazdım."

"Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı. Teşekkürler. Şey..." Tereddüt etti, sonra kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Sorun mu var?"

"Hayır, ben sadece..." Suratını astı, kare şeklindeki ağırbaşlı yüzüne acı verici derecede genç bir ifade verdi. "Hmmm."

"Hediyeni beğenmedin mi?" Eve hafifçe sordu. "Bunu Leonardo'yla konuşman gerekecek."

"Ne hediyesi? Onun bununla ne ilgisi var?"

"O gardırobu senin gizli için yaptı. Eğer beğenmezsen..."

"Kıyafetler." Sihir gibi, Peabody'nin yüzü aydınlandı. "Bütün o magazin kıyafetleri bende mi kalacak? Hepsi mi?"

"Onlarla ne yapmam gerekiyor? Şimdi burada dikilip aptal gibi sırtacak mısın yoksa işime bakabilir miyim?"

"Aynı anda hem sırtıp hem de çalışabilirim efendim."

"olun. Bir koşu başlatın ve bu ipin izini sürün." Masanın üzerine basılı bir açıklama kopyası itti. "Son bir hafta içindeki tüm satışları istiyorum, toplu satışları. Çok fazla kullanıyor."

"Kim?"

"Bunu halledeceğiz. Halatı çalıştır, sonra bana özel konutların bir listesini getir -Son bir hafta içinde metro bölgesinde satılan veya kiralanan -yüksek ölçekli. Ayrıca özel lüks araçlar-geçen hafta içinde olanlar için teslim alma veya teslim etme. Taşımaya ihtiyacı var ve şık giyinecek. Kafes," diye mırıldandı adım atmaya başlarken. "Kafesi nereden bulmuş? Vahşi yaşam tesisinden mi, evcil hayvan gözetiminden mi? süreceğiz. Koşmaya başla Peabody, Feeney geldiğinde sana bilgi veririm."

Peabody bilgisayarın başına otururken, Feeney'i çağırdığını düşündü. Büyük bir şeydi. Tam da ihtiyacı olan şey.

"İkiniz de üç yıl önceki Palmer davasının soruşturma disklerini, profillerini, transkriptlerini gözden geçirmek isteyeceksiniz. Feeney," ekledi Eve, "çoğunu hatırlayacaksın. O cinayetlerde kullandığı elektronik ekipmanın izini sürmüş ve tanımlamıştın."

"Evet, o küçük piçi hatırlıyorum." Feeney oturmuş, kaşlarını çatarak kahvesini yudumluyordu. Her zamanki gibi yorgun olan yüzünü, hangi yöne gideceğine bir türlü karar veremeyen tel tel kızıl saçları örtüyordu.

Mavi bir gömlek giymişti, o kadar acı verici bir şekilde ütülenmiş ve parlaktı ki Eve bunun hediye kutusundan ancak o sabah çıktığını hayal etti. Ve öğleden sonra rahatça buruşmuş .

"Onu, yöntemlerini, güdülerini ve bu durumda kurbanlarını ya da kurban adaylarını tanıdığımız için bize avantaj sağlıyor. Bunu biliyor, bundan hoşlanıyor çünkü daha akıllı olacağından emin."

"Senden nefret ediyor, Dallas." Feeney'nin kısık gözleri kalktı ve onunkilerle buluştu. "Başından beri senden nefret ediyordu. Onu durdurdun, sonra da her şeyi ortaya dökene kadar onunla oynadın. Senin için çok sert gelecek."

"Umarım haklısındır, çünkü onu tekrar dışarı çıkarma zevkini tatmak istiyorum. Listesindeki ilk iki kişiyi aldı çünkü bizden haberdardı," diye devam etti. "Diğerlerine haber verildi, uyarıldılar ve koruma altındalar. Sırayla devam etmek için bir girişimde bulunabilir ya da bulunmayabilir. Ama bir engelle , aşağı atlayacaktır."

"Ve senin için geldim," diye araya girdi Peabody.

"Diğerlerinin yaptığı her şey onu yakaladığım için oldu. Şamarın altında çok mantıklı bir zihin var. Yaptığı her şeyin bir nedeni var. Bu onun nedeni, bu yüzden bükülmüş ama orada."

Bilek ünitesine baktı. "Mira ile bir toplantım var. yirmi dakika içinde. Bu brifingdeki boşlukları doldurma Feeney'e bırakıyorum, Peabody. İstedğim çalışmaların listesini aldıktan sonra, bir olasılık taraması yap. Bakalım alanı biraz daraltabilecek miyiz. Feeney, Nadine aracılığıyla gönderdiği diski incelediğinde, bazı ekipmanları etiketleyebilirsin. Üzerinde bir çizgi bulursan, kaynağın izini sürebiliriz. Bunu adım adım yapacağız ama hızlı yapacağız. Eğer listeyi kaçırırsa. birini, herhangi birini. Bir haftadır dışarıda ve şimdiden iki kişiyi öldürdü."

İletişim cihazı sinyal verince konuşmasına ara verdi. Cevap verirken ceketini almak için yürüdü. İki dakika sonra ceketini cebine geri soktu. Gözleri düz ve soğuktu.

"Şunu üç kere yapalım. Carl Neissan'a ulaştı."

Eve, Mira'nın ağırbaşlı kahverengi taş evinin zilini çaldığında hâlâ dumanı tütüyordu. Kapıdaki görevlinin içeri girmeden önce kimliğini göstermesini ve doğrulatmasını istemesi onu biraz olsun yatıştırmıştı. Neissan'da görevli adam da aynı şeyi yapsaydı, Palmer içeri giremezdi.

Mira koridordan ona doğru geliyordu. Rahat bir pantolon ve kazak giymiş, yumuşak uyumlu ayakkabılar giymişti. Ama gözlerinde sıradan bir şey yoktu. Eve konuşmadan elini kaldırdı.

"Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Yukarıda ofisimde konuşabiliriz." Açık kapı aralığından bir çocuk kahkahası yükselirken sağ tarafa baktı. "Farklı koşullar altında sizi ailemle tanıştırdım. Ama onları daha fazla strese sokmak istemem."

"Onları bu işin dışında bırakacağız."

"Keşke bu mümkün olsaydı." Başka bir şey söylemeyen Mira üst kata

çıktı. Eve, evin onu yansıttığına karar verdi. Sakinleştirici renkler,

yumuşak kenarlar, mükemmel bir tarz. Evdeki ofisi resmi ofisinin yarısı kadardı ve bir zamanlar küçük bir yatak odası olarak kullanılmış olmalıydı. Eve, burayı derin sandalyeler ve bir hanımefendi masası olarak düşündüğü, kıvrık ayaklı ve süslü oymalarla döşediğini fark etti.

Mira penceredeki güneş kremi ayarladı ve duvara gömülü mini AutoChef'e döndü.

"David Palmer hakkındaki orijinal profilimi incelemiştinizdir," diye söze başladı, çay için program yaparken ellerinin sabit olduğundan emindi. "Hapishanede geçirdiği süre nedeniyle birkaç ekleme yaparak bu profilin arkasında duruyorum."

"Profil çıkarmaya gelmedim. Onu ." "Öyle mi?"

"Daha önce onun kafasının içinde dolaştım. İkimiz de yaptık."

"Evet." Mira, Eve'e ikisinin de istemediğini bildiği mis kokulu çayla dolu narin bir fincan uzattı. "Bazı açılardan pek çok kuralın istisnası olmaya devam ediyor. Sevgi dolu ve avantajlı bir çocukluk geçirdi. Ebeveynlerinden hiçbiri duygusal ya da psikolojik kusur belirtisi göstermiyor. Okulda başarılıydı, az başarılıdan çok çok başarılıydı, ama hiçbir şey ölçeğin dışında değildi. Testler beyin deformasyonu ya da fiziksel anormallik göstermedi. Durumunun psikolojik ya da fizyolojik bir kökeni yok." "Bundan

hoşlanıyor," dedi Eve kısaca. "Bazen kötülüğün kendi kökü vardır."

"Aynı fikirde değilim," diye mırıldandı Mira. "Anormal davranışların nedenleri, niçinleri benim için önemlidir. Ama David Palmer için hiçbir nedenim, hiçbir sebebim yok."

"Bu senin sorunun değil Doktor. Benim sorunum onu durdurmak ve seçtiği insanları korumak. Listesindeki ilk iki kişi öldü."

"Stephanie Ring? Emin misin?"

"Cesedi bu sabah bulundu. Carl Neissan kaçırıldı."

Bu kez Mira'nın eli titredi ve fincanını bir kenara koymadan önce tabağında salladı. "Koruma altındaydı."

"Palmer polis kıyafeti giydi, lanet kapıyı çaldı ve yardım görevlisi gibi davrandı. Görevli bunu sorgulamadı. Eve gidip geç bir Noel yemeği yedi. Sabah nöbeti geldiğinde evi boş buldu."

"Peki ya gece rahatlama? Gerçek olan mı?"

"Birliğin bagajında. Bayıltılmış ve bağlanmış ama başka bir zarar görmemiş. Henüz sorgulanacak kadar kendine gelmedi. Pek önemi yok. Palmer olduğunu biliyoruz. Justine Polinsky'nin güvenli bir eve taşınmasını ayarlıyorum. Eşyalarınızı toplamak isteyeceksiniz, Doktor. Batıyorsunuz."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Eve. Bu senin olduğu kadar benim de davam."

"Yanılıyorsunuz. Sen bir danışmansın, hepsi bu. Danışmanlığa ihtiyacım yok. Artık bu yerde yeterince korunabileceğinden emin değilim. Seni taşıyorum."

"Eve-"

"Benimle taşak geçme." Sesi sert ve acımasız olmaya çok yakındı ve Mira şaşkınlıkla geri çekildi. "Seni polis gözetimine alıyorum. Bazı kişisel eşyalarını toplayabilirsin ya da olduğun gibi gidebilirsin. Ama sen gidiyorsun."

Mira, içinde kan dolaşımı gibi akan kontrolü çağırarak ellerini kucağında birleştirdi. "Peki ya sen? Sen de batacak mısın?"

"Ben seni ilgilendirmem."

"Tabii ki öylesin Eve," dedi Mira sessizce, fırtınayı izlerken. Eve'in gözlerindeki duygular. "Tıpkı benim senin olduğum gibi. Ve alt kattaki ailem de benim. Güvende değiller."

"Ben ilgileneceğim. Onlarla ilgileneceğim."

Mira başını salladı, gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Buradan uzakta olduklarını ve korunduklarını bilmek beni çok . Onların iyiliği için endişelendiğimde bununla başa çıkmak benim için zor oluyor."

"Onlara dokunmayacak. Sana söz veriyorum."

"Sözünüze güveniyorum. Şimdi durumuma

gelince-" "Size birden fazla seçenek sunmadım,

Dr. Mira."

"Bir dakika." Mira tekrar toparlanarak çayını aldı. "Sanırım kabul edersiniz... Üstleriniz üzerinde benim de en az sizin kadar etkim var. İpleri çekiştirmek ikimizin de pek işine gelmez. İnatçı ya da cesur davranmıyorum," diye ekledi. "Bunlar senin özelliklerin."

Eve ona kaşlarını çatınca ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi. "I onlara hayranım. Ayrıca duyguların ötesini bir kadınsın. Amaç David Palmer'ı durdurmak. İşe yarayabilirim. Bunu ikimiz de biliyoruz. David Palmer'ın

ailemden uzakta olursam dikkatim daha az dağılır. Ve onlarla birlikte olamam Eve, çünkü olursam bana ulaşmak için onlardan birine zarar vereceğinden endişelenirim."

Bir an durakladı, Eve'in düşündüğünü tahmin etti. "Burada ya da ofisimde korumalar olmasına bir itirazım yok. Aslında, onları istiyorum. Hem de çok. Gereksiz bir risk ya da risk almaya niyetim yok. Sizden sadece işimi yapmama izin vermenizi istiyorum."

"Seni koyduğum yerde işini yapabilirsin."

"Eve." Mira derin bir nefes aldı. "Eğer beni ve Justine'i onun ulaşamayacağı bir yere , başka birini alma ihtimali çok yüksek." Başını salladı. "Bunu zaten düşünmüştün. Hazır olana kadar senin için gelmeyecektir. Büyük ödül sensin. Eğer başka kimse ulaşamazsa, dışarı çıkacaktır. Zaman çizelgesine uymak isteyecektir, bu bir yedek gerektirse bile."

"Onunla ilgili bazı ipuçlarım var."

"Ve onu bulacaksın. Ama erişilebilir olduğuma inanırsa, en azından görünür olursam, enerjisini geçmeye odaklamaktan memnun olacaktır. Bunu engellemenizi bekliyorum." Tekrar gülümsedi, artık daha rahattı. "Ve sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim."

"Gitmeni sağlayabilirim. Eğer seni içeri atarsam tüm nüfuzunun bir önemi kalmayacak. ve seni buradan çıkaracağız. Çok ama güvende ."

Mira, "Bunu senden beklemezdim," diye kabul etti. "Ama haklı

olduğumu biliyorsun." "Korumalarını iki katına çıkarıyorum. Bir bilezik

takıyorsun. Burada çalışıyorsun.

Hiçbir sebeple evden çıkmayacaksın." Mira itiraz etmeye başlayınca gözleri parladı. "Beni bu konuda zorlarsan, ne olduğunu öğreneceksin Kelepçe takmak hoşuma gidiyor." Eve ayağa kalktı. "Muhafızlarınız saat başı kontrol yapacak. 'Bağlantınız' izlenecek."

"Bu beni pek erişilebilir göstermiyor."

"Burada olduğunu bilecek. Bu yeterli olacaktır. Yapacak işlerim var." Eve kapıya doğru ilerledi, duraksadı ve arkasını dönmeden konuştu. "Ailen, onlar senin için önemli."

"Evet, tabii ki."

"Sen benim için önemlisin." Mira titreyerek ayağı kalkhızla uzaklaştı.

ALTI

Eve, Mira'nın evinden laboratuvara doğru yola çıktı. Oradan morga ve Carl Neissan'ın evine uğradıktan sonra ofisine dönmeyi planlıyordu.

Mira'nın ailesiyle ilgili endişelerini hatırlayan Eve, arabasını park edip binaya girdikten sonra avuç içi bağlantısından Roarke'ı aradı.

Ona söylediği ilk şey "Neden yalnızsın?" oldu.

"Kesin şunu." Rozetini güvenliğe gösterdikten sonra lobiden geçip laboratuvarlara doğru ilerledi. "Güvenlikli bir tesisteyim, kiralık polisler, monitörler ve laboratuvar aptallarıyla çevrili. Yapmam gereken bir iş var. Bırakın yapayım."

"Altıda üç aldı."

Durdu, gözlerini devirdi. "Oh, anladım. Bana ne kadar güvendiğinizi gösteriyor. Sanırım on yıldır polis olmak beni yetmiş yaşında bir yargıç ve birkaç yumuşak avukat kadar kolay bir balık yapıyor."

"Beni kızdırıyorsun, Eve."

"Neden? Haklı olduğum için mi?"

"Evet. Ve bu konuda sümüklü." Ama gülümsemesi biraz ısındı. "Neden aradın?"

"Bu yüzden küstah olabilirim. Laboratuvardayım, Dickhead'le uğraşmak üzereyim. Bundan sonra birkaç yere uğramam gerekiyor. Kontrol edeceğim."

Bu, endişelendiğini anladığını belli etmenin sıradan bir yoluydu. O da aynı tonda kabul etti. "Bu öğleden sonra birkaç 'bağlantı konferansım var. Özel hattan ara. Arkanızı kollayın, Teğmen. Onu çok severim."

Tatmin olmuş bir şekilde laboratuvara girdi. Baş teknisyen Dickie oradaydı, monitöründeki okumalara bakarken uykulu gözlerle solgun görünüyordu.

Laboratuvara son gelişinde müthiş bir parti vardı. Şimdi zahmet edip gelenler ağır ağır çalışıyor ve daha kötü görünüyorlardı.

"Raporlara ihtiyacım var, Dickie. Wainger ve Ring."

"Tanrım, Dallas." Omuzlarını kamburlaştırarak kederle başını kaldırdı. "Sen hiç evde kalmaz mısın?"

Hasta görüldüğü için ona biraz müsamaha gösterdi. Sessizce ceketini açtı, gömleğine iştirilmiş gümüş yıldıza dokundu. "Ben kanunum," dedi ayık bir sesle. "Kanunun evi yoktur."

Bu onu biraz sırttırdı, sonra inledi. "Dostum, tüm Noel akşamdan kalmalarının anasını yaşıyorum."

"Kendine bir iksir hazırla Dickie ve bunu atlat. Dave'in üç numarası var."

"Dave kim?"

"Palmer, David Palmer." Sabırsızlığını onun başının yan tarafına kelepçe vurarak dışa vurmaya direndi. Ama bunu yapmayı hayal etti. "Lanet yönergeyi okudun mu?"

"Sadece yirmi dakikadır buradayım. Tanrım." Omuzlarını yuvarladı, yüzünü ovuşturdu, burnundan üç keskin nefes aldı. "Palmer? O ucube kafese kapatılmış."

"Artık değil. Atladı ve New York'a geri döndü. Wainger ve Ring onun."

"Kahretsin. Lanet olsun." Daha az hasta görünmüyordu ama gözleri artık uyanıktı. "Lanet olası Noel haftası ve dünyanın en büyük psikopat ucubesine sahibiz."

"Evet, yeni yılınız da kutlu olsun. Sonuçlara ihtiyacım var, , kağıtta. Harfleri oymak için ne kullandığını bilmek istiyorum. Süpürgeçilerden kıl ya da lif aldın mı?"

"Hayır, bekle, sadece bir dakika bekle." Tekerlekli sandalyesini tezgâha doğru kaydırđı, bilgisayara emirler yağdırdı, verileri tararken mırıldandı. "Cesetler temizdi. Kurbanınkinden başka saç yok. Lif yok."

"Onları her zaman temiz tutardı," diye mırıldandı Eve.

"Evet, hatırlıyorum. Hatırlıyorum. Her iki kurbanın da ayak parmakları arasında toza benzer bir kum vardı."

"Beton tozu."

"Evet. Sana notu ve olası yaşı vereyim. Şimdi de ip." Geri çekildi. "Sadece bakıyordum, sadece test sürüşü yapıyordum. Özel bir şey ya da Bu konuda egzotik. Standart naylon çember ipi. Bana biraz zaman verin, size markasını getireyim."

"Ne kadar zaman?"

"İki saat, en üç. Standart olduğunda uzun sürer." "Hızlı

olsun." Uzaklaştı. "Sahadayım."

Daha sonra adli tabip şefini taciz etmek için morgda durdu. Morse'un gözünü korkutmak ya da onu sıkıştırmak daha zordu.

Cinsel saldırı veya taciz yok, cinsel organlarda sakatlanma veya yaralanma yok.

Eve, Morse'un ön raporunu kafasında gözden geçirirken tipik Palmer, düşündü. Karşılaştığı herkes kadar aseksüeldi. Onun kurbanlarının cinsiyetini sadece bir kurban olarak düşündüğünden bile şüpheliydi. deneyleri için istatistik.

Denek Wainger'in merkezi sinir sistemi ciddi şekilde hasar görmüştü. Denek kaçırılma ve işkence sırasında hafif kalp enfarktüsü geçirmiştir. Anüs ve ağzın iç kısmında elektrik yanıkları görülmüştür. Her iki el de düz, ağır bir aletle ezilmiş. Üç kaburga kemiği kırılmış.

Morse ölüm nedeninin boğulma olduğunu doğrulayana kadar yaraların listesi uzayıp gitti. Ölüm saati de 24 Aralık gece yarısı.

Bir saatini Carl Neissan'da, bir saatini de Wainger'da geçirdi. Her iki durumda da kapının açıldığını, Palmer'ın içeri girmesine izin verildiğini düşündü. Bu konuda iyiydi. Güzel bir gülümseme takınmakta ve konuşarak içeri girmekte iyiydi.

Çok masum görünüyordu, diye düşündü Eve kendi ön kapısının merdivenlerini tırmanırken. Gözleri bile -ki genellikle gözler size bir şeyler anlatır- genç ve zararsız bir adama aitti. Titremiyor, parıldamıyor ya da Röportajda karşısına oturup her bir cinayeti anlattığında bile parlıyordu.

Sadece işinin kapsamı ve öneminden bahsettiğinde delilik ışığına .

"Teğmen." Uzun boylu ve kemikli Summerset, koyu siyahlar içinde, kapı aralığından dışarı süzüldü. "Konuklarınızın öğle yemeğine kalacağını varsayabilir miyim?"

"Misafir mi? Benim hiç yok." Ceketini çıkarıp tırabzanın üzerine fırlattı. "Ekibimi kastediyorsanız, biz hallederiz."

Kadın merdivenleri çıkmaya başladığında bile ceketini direğin üzerinden indirmişti. Onun tiksintiyle homurdanarak arkasına baktı. Ceketinin cebine soktuğu eldivenleri parmaklarının ucunda tutuyordu. "Bunlara ne yaptın?"

"Sadece dolgu macunu." Onları cebine sokmadan önce temizlemeyi unutmuştu.

"Bunlar el yapımı, vizon astarlı İtalyan derisi."

"Mink? Kahretsin. Ne o, deli mi?" Başını sallayarak devam etti. "Vizon astarları, Tanrı aşkına. Gelecek haftaya kadar onları kaybetmiş olacağım, sonra da aptal bir vizon bir hiç uğruna ölmüş olacak." Koridorda Roarke'ın ofis kapısına baktı, başını tekrar salladı ve kendi ofisine girdi.

Eve haklıydı, diye not etti. Ekibi öğle yemeğini kendi başlarına halledebilirdi. Feeney bir yandan çok katmanlı bir sandviçi mideye indirirken bir yandan da bilgisayara emirleri mırıldanıyor ve tarama yapıyordu. Peabody derin bir kâsede makarna yiyor, bir eliyle makarnayı karıştırıyor, diğer eliyle de çıktıkları bir yığının içine atıyordu.

Ofisi lüks bir lokanta gibi kokuyor ve sesi polis gibi geliyordu. Bilgisayar ve insan sesleri birbirine karışıyor, yazıcı uğulduyor ve ana 'link' bip sesi çıkarıyor ve görmezden geliniyordu.

Yanına yaklaştı ve telefonu kendisi açtı. "Dallas."

"Hey, ipini aldım." Dickie'nin ağzına bir turşu tıktırdığını gördüğünde, her belediye görevlisinin midesinin alarm verip vermediğini merak etti. aynı anda. "Naylon çember ipi, dediğim gibi. Bu özel tip üst sınıf, ağır yük. Jersey'de Kytell tarafından üretildi. Distribütörü siz işletiyorsunuz, bu sizin işiniz."

"Evet. Teşekkürler." Dickie'nin her zaman tam bir hıyar olmadığını düşünerek şanzımanı bozdu. İş bitirmiş ve rüşvet istememişti.

Peabody, "Teğmen," diye söze başladı ama Eve parmağını kaldırıp Roarke'ın kapısına doğru yürüdü. "New Jersey'deki Kytell sizin mi?"

Sonra durdu ve onun holografik bir konferansın ortasında olduğunu görünce irkildi. Birkaç görüntü döndü, kibarca sinirlenmiş gözlerle onu inceledi.

"Özür dilerim."

"Her şey . Beyler, bayanlar, bu benim karım." Roarke sandalyesinde arkasına yaslandı ve Eve'in sırf onu kızdırmak için milyonlarca dolarlık anlaşmalarından birine burnunu sokma tehdidini istemeden de olsa gerçekleştirmiş olmasından son derece keyif aldı. "Bana bir dakika izin verirsiniz. Caro?"

İdari asistanının holo'su yükseldi, gülümsedi. "Elbette. Birazdan toplantı odasına geçeceğiz." Görüntü döndü, ellerini sadece kendisinin görebildiği kontrollerin üzerinde gezdirdi ve hololar göz kırparak kayboldu.

"Kapıyı falan çalmalıydım."

"Sorun değil. Tutacaklar. Hepsini çok zengin yapmak üzereyim. Neyin sahibiyim?"

"Sanki mutfaktan koşarak gibi 'karım' zorunda mıydın?"

"Onlara morgdan koşarak geldiğinizi söylemekten çok daha sakın bir imaj. Ve satın almak üzere olduğum şirket oldukça muhafazakâr bir şirket. Şimdi, neye sahibim ve neden bilmek istiyorsunuz?"

"Kytell, New Jersey merkezli. Halat yapıyorlar."

"Öyle mi? Hiçbir fikrim yok. Bir dakika." Konsola döndü ve şirket hakkında bilgi istedi. Eve biraz sinirlenerek, bunu kendisinin de yapabileceğini düşündü.

"Evet, Roarke Industries'in bir parçası olan Yancy'nin bir kolu. Ve sanırım cinayet silahını da onlar yaptı."

"İlk seferinde doğru."

"O zaman dağıtımçıyı, New York bölgesinde son bir hafta içinde bir alıcıya büyük miktarlarda satış yapılan mağazaları isteyeceksiniz."

"Peabody alabilir."

"Daha hızlı alacağım. Burada işimi bitirmem için bana otuz dakika verin, sonra verileri biriminize göndereceğim."

"Teşekkürler." Çıkmaya başladı, geri döndü. "Sağdaki üçüncü kadın mı? Kızıl saçlı olan mı? Sana bir bacak atışı yapıyordu - eteğini bir santim daha kaldırırsa kasıklarımı geçecekti."

"Fark ettim. Çok güzel bacaklar." Gülümsedi. "Ama yine de hisse başına seksen nokta üçten fazla alamayacak. Başka bir şey var mı?"

"Doğuştan kızıl saçlı değil," dedi Eve ve aralarındaki kapıyı kapatırken onun güldüğünü duydu.

"Efendim." Peabody ayağa kalktı. "Sanırım aracın üzerinde bir hat var. Yirminci ve yirmi birinci Aralık'ta yirmili yaşlarının başında ya da ortalarında olan bekâr erkeklere satılan üç muhtemel, üst düzey er. Doğu yakasında iki ve Brooklyn'de bir bayi."

"Palmer'ın fotoğrafının basılı kopyalarını

çıkarın." "Çoktan yapıldı."

"Feeney?"

"Yontuyorum."

"Yontmaya devam edin. Roarke yarım saat içinde cinayet silahıyla ilgili bazı veriler elde etmiş olur. Elindekileri sahada bana gönder, olur mu? Peabody, sen benimlesin."

İlk bayilikten bir şey çıkmadı ve ikincisine yanaştığında Eve içtenlikle Brooklyn'e gitmek zorunda kalmamayı umdu. Parlak yeni Showroom katındaki araçlar Peabody'nin gözlerini hırsıyla parlatıyordu. Sadece Eve'in hızlı dirsek darbesi onu yılın spor aracı olan Booster-6Z'nin kaputunu okşamaktan alıkoydu.

"Biraz saygınlığını koru," diye mırıldandı Eve. Rozetini gösterdiğinde pek de mutlu görünmeyen bir satış elemanını işaret etti. "Bunun gibi bir aracı satan temsilciyle konuşmam gerekiyor" -Booster'ı işaret etti- "geçen hafta. Genç bir adam satın aldı."

"Lana Noel'den birkaç gün önce 6Z'lerden birini sattı." Şimdi daha da mutsuz görünüyordu. "Sık sık genç erkekleri toplar." Sergi salonunun uzak tarafındaki bir masada oturan bir kadını işaret etti.

"Teşekkürler." Eve oraya doğru yürüdü, Lana'nın parlak siyah bukleleri sırtından aşağı dökülüyordu, üzerinde bir kulaklık vardı ve canlı bir kırmızıya boyanmış tırnaklarıyla bir klavyeyi manuel olarak çalıştırırken hattaki potansiyel bir müşteriyle hızlıca konuşuyordu.

"Seni ayda sekiz dolara bindirebilirim. Ayda sekiz ve şu anda üretilen en seksi, en güçlü kara ve hava biriminin direksiyonundasın. Komisyonumu iliklerine kadar kesiyorum çünkü seni mutlu eden şeyle yola çıktığını görmek istiyorum."

"Onu sonra mutlu et, Lana." Eve rozetini Lana'nın yüzünün önünde tuttu.

Lana bir elini ağızlığın üzerine koydu, kimliği inceledi ve hafifçe küfretti. Sonra sesi tekrar erimeye başladı. "Jerry, videoya bir kez daha bak, holo dene. Eğer sonunda gülümsemiyorsan, 7000 sana göre değil demektir. Beni ara ve haber ver. Unutma, mutlu olmanı istiyorum. Anladın mı?"

Bağlantıyı kesti, Eve'e ters ters baktı. "O lanet park cezalarını ödedim. Her biri."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şehrimizin desteğinize ihtiyacı var. Geçen hafta yaptığınız bir satışla ilgili bilgiye ihtiyacım var. Booster. Bugün erken saatlerde sizinle temasa geçildi ve teyit edildi."

"Evet, doğru. İyi adam, güzel yüz." Gülümsedi. "Ne istediğini hemen anladı."

"Bu o adam mı?" Eve, fotoğrafı çıkaran Peabody'ye işaret etti. "Evet.

Şirinmiş."

"Evet, gerçekten çok tatlı. Verilere ihtiyacım var. İsim, adres, her "

"Elbette, sorun değil." Makineye döndü ve okumayı istedi. Sonra tekrar Eve'e bakarak gözlerini kıstı. "Tanıdık geliyorsun. Sana araba mı sattım?"

Eve'in aklına kendi departmanının sayısı, üzgün bezelye yeşili kaplaması ve bloklu stili geldi. "Hayır."

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun!" Lana bir Noel ağacı gibi parladı. "Tabii, tabii, sen Roarke'un karısısın. Roarke'ın polis karısı. Seni ekranda görmüştüm. Söylentilere göre geniş bir araç koleksiyonu varmış. Nerede satıyor?"

Eve kısaca, "Nereye isterse," dedi ve Lana neşeli bir kahkaha attı.

"Eminim öyledir. Ona yepyeni evimizi göstermeyi çok isterim. Barbar. Üç ay daha piyasada olmayacak ama özel bir gösterim ayarlayacağım. Eğer ona kartımı verirsiniz, Bayan Roarke, ben-"

"Bunu görüyor musun?" Eve rozetini tekrar çıkardı ve Lana'nın burnuna doğru itti. "Üzerinde 'Dallas' yazıyor. Teğmen Dallas. Buraya bir sonraki göreviniz için irtibat kurmaya gelmedim. Bu resmi bir soruşturma. Ver şu lanet rozeti bana. veri."

"Elbette. Elbette." Tüyleri diken diken olsa da Lana bunu iyi saklamıştı. "Adım Peter Nolan, 123 Doğu Altmış Sekiz, daire 4-B."

"Nasıl ödedi?"

"Hatırladığım kadarıyla. Doğrudan E-transfer. Tüm çekim. Finanse istemedi. Transfer emri verildi, alındı ve onaylandı ve mutlu bir adam olarak gitti."

"Geçici ruhsat ve kayıt numarası da dahil olmak üzere tüm araç bilgilerine ihtiyacım var. Tam açıklama."

". Tanrım, ne yaptı? Birini mi öldürdü?" "Evet, öldürdü."

"Vay canına." Lana veri diskini kopyalamakla meşguldü. "Güzel bir yüze güvenemezsin," dedi ve kartvizitini disk paketine yerleştirdi.

YEDİ

Peter Nolan Altmış Sekizinci Sokak'taki adreste oturmuyordu. Yaşlı bir çift olan Kowaskiler ve gıcırdayan schnauzer'ları on beş yıldır orada yaşıyordu.

Bankada yapılan bir kontrol, Nolan hesabının o yılın 20 Aralık tarihinde şahsen açıldığını ve 22 Aralık tarihinde kapatıldığını göstermiştir.

Eve, anlaşılmayı yapmak için yeterli bir süre diye düşündü. Ama parayı nereden ?

Roarke'ın tavsiyesine uyarak, Palmer adı altındaki hesapları araştırmaya başlayarak çok uzun bir günü tamamladı. Gözlerini ovuşturarak bunun büyük bir zaman dilimi alacağını düşündü.

Carl'ın ne kadar zamanı vardı? Merak etti. Tahminine göre bir gün daha. Eğer Palmer formuna sadık kalıyorsa, işinden acele edemeyecek kadar keyif almaya . Ama önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir ara Justine Polinsky'yi deneyeceğine inanıyordu.

Makine çalışırken arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Neredeyse gece yarısı, diye düşündü. Başka bir gün. Feeney kendi tarafında çalışıyordu. Yakında ekipmana ulaşacaklarından emindi. evleri kontrol etmek için. Aracının markası, modeli ve ruhsatı ellerindeydi.

Bir iz bırakmıştı, diye düşündü. İzi takip etmesini, yaklaşmasını istiyordu. Orosu çocuğu.

Sen ve ben, değil mi Dave? diye dūşündü zihni sürüklenmeye başlarken. Ne kadar hızlı ve ne kadar zeki olabilirim? Beni o kafese tıktığında her şeyin daha tatlı olacağını düşünüyorsun. Çünkü bunu o kadar çok istiyorsun ki hatalar yapıyorsun. Küçük hatalar.

Seni onlarla birlikte asacağım.

Bilgisayarı mırıldanırken uykuya daldı ve ancak kendisinin kaldırıldığını hissettiğinde uyandı.

"Ne?" Refleks olarak çoktan dizginlerini çözdüğü silaha uzandı.

"Yatakta olman gerek." Roarke ofisten çıkarken ona sıkıca sarıldı.

"Sadece gözlerimi dinlendiriyordum. Veriler . Beni taşımayın." "Sen ölmüştün, veriler sabah orada olacak ve ben zaten seni taşıyor."

"Yaklaşıyorum ama yeterince değil."

Ekranındaki finansal verileri görmüştü. Onu yatağa yatırırken, "Sabah hesaplara göz atacağım," dedi.

"Ben hallederim."

Rozetini çıkarıp bir kenara koydu. "Evet, Şerif, ama para benim işim. Bir süreliğine kapat."

"Şimdi uyuyacak." Roarke'ın onu soymasına izin verdi. "Büyük, yumuşak bir yatakta, temiz çarşafarla. Dave temiz ve rahat olmayı sever. Neissan'ı izleyebilmesi için yatak odasında bir monitör olacak. Uyumadan önce izlemeyi seviyor. Bana söyledi."

"Düşünme." Roarke yatağa onun yanına girdi ve onu kendine yaklaştırdı.

"Beni istiyor."

"Evet, biliyorum." Roarke onu olduğu kadar kendisini de rahatlatmak için dudaklarını saçlarına bastırdı. "Ama sana sahip olamaz."

Uyku yardımcı oldu. Bir taş gibi içine düşmüş ve altı saat boyunca rüya havuzunun dibinde yatmıştı. Gecenin bir yarısı Carl Neissan'ın cesedinin bulunduğunu bildiren bir telefon gelmemişti.

Başka bir gün, diye düşündü yine ve ofisine doğru yürüdü. Roarke masasının başında verileri taramakla meşguldü.

"Ne yapıyorsun?" Kadın neredeyse ona doğru sıçradı. "Bu gizli bir bilgi."

"Burnunu sokma, sevgilim. Dün gece çok geniş düşünüyordun. Olacaksın Palmer adı altındaki tüm hesapları derlemek ve reddetmek için günler harcayabilirsiniz. Kayda değer hareketlilik, büyük transferler ve diğer hesaplarla bağlantılar gösteren bir hesap istersiniz - ki bu da tabii ki parayı nasıl saklayacağını bilen biriyle çalışıyorsanız işin en zor kısmıdır."

"Öylece oturup bir soruşturmada biriken verileri incelemeye başlayamazsınız."

"Tabii ki . Kahveye ihtiyacın var." Kısa bir süre başını kaldırdı. "O zaman kendini daha iyi hissedersin ve sana neyim olduğunu gösteririm."

"Tam olarak kendim gibi hissediyorum." İtiraf etmeliydi ki, o anda sinirli ve gergin hissediyordu. Mutfaktaki AutoChef'e doğru yürüdü ve büyük boy bir fincan sıcak ve siyah kahve aldı. Roarke'ın emredebileceğı zengin ve gerçek kafein doğrudan vücuduna girdi.

"Elinde ne var?" diye sordu tekrar içeri girdiğinde. "Palmer çok basitti, çok açıktı," diye başladı Roarke. gözleri.

"Dün öyle düşünmüyordun."

"Akrabalarını kontrol edin dedim, aynı isimler. Sana annesinin kızlık soyadını denemeni önermeliydim. Riley. Ve burada Palmer Riley adında birinin hesabı var. Altı yıl önce açılmış, standart aracı kurum hesabı, yönetiliyor. Son altı ayda bazı hareketlilikler olduğuna göre, adamınızın hapisneden bir 'link'e ya da bilgisayara erişmenin bir yolunu bulduğunu varsayıyorum."

"Birinin yakınında olmamalıydı. Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Paranın nasıl işlediğini ve ne kadar değişken olabileceğini anlıyor. Sen Burada altı ay önce 1,3 milyon doların biraz üzerinde bir bakiyesi olduğunu görüyoruz. Bundan önceki son üç yıl boyunca tüm işlemler otomatik olarak gerçekleşmiş, hesap sahibinin hiçbir katkısı olmadan doğrudan yönetilmiştir. Ama burada transferler yapmaya başlıyor. İşte Peter Nolan adına bir hesaba, bu arada, baba tarafından teyzesinin kocasının adı. Denizaşırı hesaplar, gezegen dışı hesaplar, yerel New York hesapları - farklı isimler, farklı kimlikler. Bu para bir süredir ondaymış ve kullanmanın bir yolunu bulana kadar beklemiş."

"Daha önce onu yakaladığımda hesaplarını dondurmuştuk, David Palmer'hesaplarını. Daha derine bakmadık. Bunu düşünmemiştim."

"Neden yapsaydınız ki? Onu durdurdunuz, uzaklaştırdınız. Uzak durması gerekiyordu."

"Her şeyi temizlemiş olsaydım, buraya geri dönmek için destek bulamazdı."

"Eve, bir yolunu bulurdu." Kadın ona bakana kadar bekledi. "Bunu biliyorsun."

"Evet." Uzun bir nefes verdi. "Evet, bunu biliyorum. Bu bana onun plan yaptığını, alışveriş yaptığını, paraları hokkabazlık yaparak gizli hesaplara aktardığını söylüyor. Onları dondurmam gerek. Kendi içlerinden birinin başına gelenlerden sonra bir yargıcın benimle tartışacağını sanmıyorum."

"Onu ."

"Planımız bu. Tüm isimlere, numaralara, konumlara ihtiyacım var. ona bağlanabileceğiniz hesaplar." Bir nefes verdi. "O zaman sanırım sana borçluyum."

"Hediyeni kullan ve ödeşmiş olalım."

"Hediyem mi? Oh, evet. Bir günlüğüne nereye ve/veya ne zaman gitmek istiyorum. Bunu biraz düşüneyim. Bunu paketleyelim, yılbaşı gecesi için kullanırım."

"Bir anlaşma var."

Korkunç bir düşünce meşgul zihnine sızdı. "Yeni yıl için bir şey yapmıyoruz, değil mi? Parti falan yok."

"Hayır. Senden başka bir şey istemedim."

Gülümsemesi yayılırken bile gözlerini kısarak ona baktı. "Böyle şeyler söylemeye alıştırmı yapıyorsun?"

"Hayır." Ayağa kalktı, yüzünü çerçeveledi ve onu sert ve derin bir şekilde öptü. "Bunların hepsi diskte var."

"Çok kurnaz bir adamsın, Roarke." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve bir anlığına onun bakışlarında kendini kaybetti. Sonra kendini bir silkeleyerek geri çekildi. "Çalışmak zorundayım."

"Bekle." Kız arkasını dönmeden elini tuttu. "O da neydi öyle?"

"Bilmiyorum. Bazen içimden geliyor. Sanırım sen bazen beni etkiliyorsun. Şimdi bunun için zamanım yok."

"Sevgili Eve." Başparmağını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Daha sonra zaman ayırdığınızdan emin olun."

"Evet, yapacağım."

Peabody gelmeden önce bir saat boyunca birlikte çalıştılar. Vites değiştirdi, Roarke'ı en iyi yaptığı şey olan veri manipölasyonu ile baş başa bırakırken, kendisi New York bölgesinde satın alınan özel konutlara odaklandı. Palmer'ın hesabını aktive etmesinden bu yana geçen altı ayın zamanlaması.

Feeney onu arayarak kayıttaki bazı ekipmanları tespit ettiğini ve takip ettiğini bildirdi.

Eve çıktılarını topladı ve ayağa kalktı. "Kontrol etmemiz gereken otuzdan fazla ev var. İsimlere ve verilere güvenmediğim için kapı kapı dolaşmak zorundayız. Her şeyi kullanabilirdi. Peabody-"

"Sizinleyim efendim."

"Tamam. Roarke, ben sahada olacağım."

"Bu işi bitirdiğimde size haber veririm."

Ona baktı, sorunsuz, eksiksiz, metodik bir şekilde çalışıyordu. Ve onun imparatorluğu olarak düşündüğü şeyle kimin uğraştığını merak etti. "Bakın, bunun için bir adam çağırabilirim. McNab-"

"McNab." Peabody kendini durduramadan bu isim karşısında irkildi. EDD dedektifiyle geçici bir ateşkes yapmıştı ama bu davasını onunla paylaşmak istediği anlamına gelmiyordu. Tekrar. "Dallas, ama. Burası çok güzel ve sessizdi."

"Ben ." Roarke ona bir bakış attı ve Peabody'ye göz kırptı. "Artık bir yatırımım var."

"Her neyse. Hepsini aldığında bana ve Feeney'e verileri gönder. İpi de kontrol edeceğim. Muhtemelen her şeyi kendisi toplamıştır ama deliğini tespit etmek için sadece bir teslimat yeterli olacaktır."

Üç saat boyunca kapıları aldıktan, profesyonel ebeveynleri, temizlikileri ya da evde çalışma yolunu seçen diğer kişileri sorguladıktan sonra Eve, Peabody'ye acıdı ve bir kayma arabasına uğradı.

Bu mahallede arabalar temiz, tenteler ya da şemsiyeler parlak, işletmeciler kibardı. Ve fiyatlar müstehcen.

Peabody, kahve, kebab ve küçük bir kepçe kağıt inceliğinde yağ cipsi dışında hiçbir şey için kredi kartı kullanmak zorunda kaldığında yüzünü buruşturdu.

"Bu benim metabolizmam," diye mırıldandı arabaya geri tırmanırken. "Düzenli aralıklarla yakıt gerektiren bir metabolizmam var."

"O zaman pompala," diye tavsiye etti Eve. "Uzun bir gün olacak. Bu insanların en az yarısı saat beş vardiyası bitene kadar evde olmayacak."

Bip sesi duyduğunda bağlantıyı yakaladı. "Dallas."

"Merhaba, Teğmen." Roarke ona ayık ayık baktı. "Verileriniz geliyor."

"Teşekkürler. Arama izniyle başlayacağım."

"Bir şey var ki, bir ev satın almak veya peşinat ödemek için yeterince büyük görünen bir para çekme veya transfer herhangi bir hesap bulamadım. Birkaç tane olabilir, ancak bana söylediğiniz gibi bir arabayı finanse etmediyse, muhtemelen kredi notu ve geçmişiyle ilgili kredi ve Compuguard kontrolleriyle uğraşmak istememiştir."

"Lanet olası bir evi var, Roarke. Bunu biliyorum."

"Haklı olduğunuza eminim. Yakın zamanda edindiğine ikna olmadım."

"Hâlâ kontrol etmem gereken yirmi çift var," diye cevap verdi. "Bunu takip etmek zorundayım. Belki de sadece kiraliyordur. Ev sahibi olmayı seviyor ama belki de bu sefer kiraliyordur. Bu şekilde de araştıracağım."

"Kira veya ipotek ödemelerini gösteren herhangi bir standart transfer veya para çekme işlemi yoktu."

Nefesini tıslayarak çıkardı. "Bu çok saçma."

"Ne?"

"Ne kadar iyi bir polis olurdun."

"Bu şartlar altında bana hakaret etmenin uygun olduğunu sanmıyorum. Benim de gereken bazı işlerim var," dedi ona . "Kısa süre içinde seninkine döneceğim."

Palmer, Canal'daki bir malzeme deposundan yüz yirmi metre naylon halat satın almış ve bizzat teslim almıştı. Satışla ilgilenen tezgâhtar fotoğrafı teşhis etti ve Bay Dickson'ın ne kadar iyi bir genç adam olduğundan bahsetti. Dickson olarak Palmer ayrıca bir düzine ağır yük makarası, bir miktar çelik O halkası, kablo ve aksesuar lazer paketi de dahil olmak üzere tüm Handy Homemaker Steelguard alet setini satın almıştı.

Tüm iş, 22 Aralık sabahı, katibin hayranlıkla baktığı pırıl pırıl yeni Booster-6Z'sinin kargo bölümüne yüklenmişti.

Eve, Palmer'ın o gün ve ertesi gün boyunca kendi özel dehşet odasını kurmakla meşgul olduğunu hayal etti.

Sekize kadar Eve'in ilk listesindeki tüm evleri elemişlerdi.

"İşte bu kadar." Eve tekrar aracına ve parmaklarını gözlerine bastırdı. "Hepsi kontrol edildi. Seni bir aktarma durağına bırakacağım Peabody."

"Eve mi gidiyorsun?"

Eve ellerini indirdi. "Neden?"

"Çünkü kiraladığım evler listesine girersen görevden ayrılmayacağım."

"Affedersiniz?"

Peabody çenesini sıkılaştırdı. Eve o üst düzey memur ses tonunu takındığında insanın tüyleri diken diken oluyordu. "Görevden ayrılmayacağım efendim.

Palmer serbestken ve siz hedefken sizi sahada tek başınıza bırakmak.
Saygılarımla, Teğmen."

"Zihinsel özürlü küçük bir sidikle başa çıkamayacağımı mı
düşünüyorsun?" "Bence onu çok fazla idare etmek istiyorsun." Peabody
nefesini içine çekti.
"Yapışıyorum, Dallas."

Eve gözlerini kıstı. "Roarke'la mı konuşuyordun?" Peabody'nin
gözlerindeki hızlı titreşim üzerine Eve küfretti. "Lanet olsun."

"O haklı ve sen haksızsın. Efendim." Peabody patlamaya hazırlandı, onu
atlatmaya kararlıydı, ama sonra şoktan gözleri kamaştı.

Eve kaldırımdan uzaklaşırken tek söylediği "Belki," oldu.

Peabody, kızın keyfi olduğu için Eve'e bir bakış attı. "Bütün gün bir şey
yemedin. Yağlı cipslerimden bile çalmadın. Yemek yiyebilirsin."

"Tamam, . Tanrım, Roarke'numaran var, değil mi?" "Keşke."

"Kes , Peabody. Metabolizmaya yakıt ikmali yapacağız, sonra da kiralık
birimlere başlayacağız."

"Zevkle, efendim."

SEKİZ

Gece yarısına doğru kar yağmaya başladı, kalın, soğuk ve kenarları buzlu taneler. Eve ön camdan karı izledi ve kendi kendine durma zamanının geldiğini söyledi. Gece sona ermişti. Daha fazla bir şey yapılamazdı.

"Bütün kozlar onda," diye mırıldandı.

"Çok iyi bir elin var, Dallas." Peabody arabanın sıcaklığına şükrederek koltuğunda kıpırdandı. Kemikleri bile üşümüştü.

"ne olduğu önemli değil." Eve kontrol ettikleri son kiralık daireden uzaklaştı. "Bu gece olmaz. Kim olduğunu, kimi öldüreceğini biliyorum. I Nasıl yaptığını ve neden yaptığını biliyorum. Ve bu gece bunun hiçbir anlamı . Muhtemelen artık Carl'la işi bitti."

Eve'i cesareti kırılmış görmek ender rastlanan bir şeydi. Kızgın, evet, diye düşündü Peabody biraz endişeyle. Ve azimli. Ama teğmeninin sesindeki o sessiz teslimiyeti daha önce hiç duyduğunu hatırlamıyordu. "Bütün açılardan baktın. Tüm adımları attın."

"Bu Carl için pek bir şey ifade etmeyecek. Tüm açılardan bakmış olsaydım, orospu çocuğunu yakalamış olurdum. Yani bir tanesini kaçıyorum. Onu yakalayamadığım için kaçıyor."

"Davayı alalı sadece üç gün oldu."

"Hayır. Üç yıldır bende." Bir ışıktı durduğunda, 'link'i bip sesi çıkardı. "Dallas."

"Teğmen, ben Dedektif Dalrymple, Polinsky konutunu gözlemlemekle görevlendirildim. Elimizde yirmili yaşlarda, orta boylu ve yapılı, melez bir erkek var. Şahıs yaya ve küçük bir çuval taşıyor. Binaya girmek için anahtar gibi görünen bir kod kullanmış. Şu anda içeride."

"Bulduğunuz yerin üç blok doğusundayım ve yoldayım." Çoktan köşeyi dönmüştü. "Tüm varlıkları emniyete alın, destek çağırın. Yok Mantıklı geliyor," diye mırıldandı Peabody, Madison'dan hızla geçerken. "Açıktı mı? Kucağımıza mı düştü? Hiç mantıklı değil."

Adresten yarım blok ötede ciyaklayarak durdu. Daha kaldırıma çıkmadan silahı elindeydi. "Peabody, Polinsky birimi dörtte, güney tarafında. Etrafından dolaş, yangın merdivenini kullan. O taraftan çıkıyor, Onu hemen indir."

Eve binanın önünden içeri girdi ve asansörü bekleyemeyecek kadar sabırsızlanarak merdivenleri hızla çıktı. Dalrymple'ı dördüncü katta, silahını çekmiş, kapının yanında beklerken buldu.

"Teğmen." Ona kısa bir baş selamı verdi. "Ortağım arka tarafta. Şüpheli beş dakikadan daha az bir süredir içeride. Destek yolda."

"Güzel." Dalrymple'ın yüzünü inceledi, gözlerinin sabit olduğunu gördü. "Onları beklemeyeceğiz. Ben alçaktan gireceğim," diye ekledi, efendisini kilitleri atlayarak.

"Bana uyar." Adam onun yanında hazırıldı.

"Üç deyince. Bir, iki." Kapıya vurdular, yukarıdan ve aşağıdan, sırt sırta, silahlarıyla süpürerek geçtiler. Müzik çalıyordu, ılgık atan gitarların arkasında ilkel bir davul ritmi. Düzenli yaşam alanında, ruh hali ekranı birbiri içinde eriyen koyu kırmızılar ve yüzen mavilere ayarlanmıştı.

Dalrymple'a sola gitmesini işaret etti, kendisi de sağı doğru iki adım atmıştı ki, elinde bir şişe şarap ve tek bir kırmızı gül taşıyan çıplak bir adam mutfaktan çıktı.

Çılgılık attı ve şişeyi düşürdü. Şarap halının üzerine fişkırdı. Gülü hayalarına doğru tutarak çömeldi. "Ateş etme! Tanrım, ateş etme. Ne istersen al. Ne istersen. Benim bile değil."

"NYPSD," diye tersledi Eve onu. "Yere yat, yüzüstü yat, ellerini başının arkasına koy. Şimdi!"

"Evet, hanımefendi, evet, ." Halının üzerine atladı. "Ben yapmadım hiçbir şey." Eve ellerini aşağı çekip kelepçelediğinde . "Sadece Sunny ile buluşacaktım. Sorun olmayacağını söyledi."

"Sen de kimsin be?"

"Jimmy. Jimmy Ripsky. Sunny ile aynı üniversiteye gidiyoruz. Kış tatilindeyiz. Ailesinin birkaç günlüğüne şehir dışında olduğunu ve evi kullanabileceğimizi söyledi."

Eve tiksintiyle silahını kılıfına soktu. Çocuk yaprak gibi titriyordu. "Ona battaniye gibi bir şey getir Dalrymple. Bu bizim adamımız değil." Onu ayağa kaldırdı ve bir sandalyeyi işaret etmeden önce kelepçelerini çözecek kadar merhamet gösterdi. "Bütün hikâyeyi dinleyelim, Jimmy."

"İşte bu . Um"-utanarak kollarını kasıklarının üzerinde kavuşturdu-"Sunny ve ben bir ilişkideyiz."

"Peki Sunny kim?"

"Sunny Polinsky. Sheila, sanırım. Herkes ona Sunny der. Burası ailesinin evi. Dostum, babası öğrenirse beni öldürür."

"Seni mi aradı?"

"Evet. Şey, hayır." Umutsuz bir minnettarlıkla başını kaldırdığında Dalrymple elinde şönil bir örtü ile geldi. "Bu sabah ondan bir e-posta ve bir paket aldım. Ailesinin bir haftalığına güneye gideceğini söyledi."

ve bu gece nasıl gelmem gerektiğini. Gece yarısı gibi, bana gönderdiği anahtarla içeri girecektim. Ve ben, bilirsin, rahat etmeliyim." Örtüyü bacaklarının etrafına daha sıkı sardı. "On iki buçuk gibi burada olacağını ve benim de, şey, ah, yatakta beklemem gerektiğini söyledi." Dudaklarını ıslattı. "Sunny için oldukça açıktı."

"E-posta hala sende mi? Anahtarın içinde geldiği paket?"

"Paketi geri dönüşüm kutusuna attım ama e-posta bende. Çıktısını aldım. Bu...bu bir saklayıcı, biliyor musun?"

"Tamam. Dedektif, ortağınızı ve yardımcımı çağırın."

"?" Dalrymple iletişim cihazını alıp arkasını döndüğünde Jimmy söze başladı.

"Dallas. Teğmen."

"Evet, efendim, Teğmen. oluyor? Sunny iyi mi?" "O iyi. Ailesiyle birlikte."

"Ama burada olacağını söylemişti."

"Sanırım o kaleci e-postasını sana başka biri gönderdi. Bu gece fazladan bir şeyler yapmamı isteyen biri." Ama oturdu, avuç içi bağlantısını çıkardı. "Hikâyenı kontrol edeceğim Jimmy. Eğer her şey uyarsa, Dedektif Dalrymple seni eve götürmesi için bir üniforma ayarlayacak. Ona e-postanın çıktısını ve bilgisayarını verebilirsin."

"Bilgisayarım mı? Ama-"

"Bu polisin işi," dedi kısaca. "Onu geri alacaksın."

Eve kapıyı yeniden kilitletiğinde Peabody, "Çok eğleneliydi," dedi.

"Bir fıçı dolusu kahkaha."

"Zavallı çocuk. Rezil oldu. Burada kız arkadaşıyla hayallerinin seksini yapıdüşünüyordu ve yakalandı."

"Bir gül goncasının alçakgönüllülüğünün çoğunu korumayı başarması bana rüyalarındaki seksin gerçeklerden daha üstün olduğunu söylüyor." Peabody'nin homurdanması üzerine Eve asansöre döndü. "Sunny, birlikte olduklarına dair hikâyesini destekledi. Bundan şüphe ettiğimden değil. Çocuk yalan söylemekten çok korkuyordu. Yani... Dave işaretlerinin sosyal aktivitelerini takip ediyor. Aileyi, arkadaşları tanıyor ve onları nasıl kullanacağını biliyor."

Asansörden çıktı, lobiyi geçti. "Maksimum kilit altında tutulan tıp doktoruna göre, eline bol miktarda veri geçirmeyi başarmış."

Kapıda durdu ve bir süre dışarıdaki ince, sabit kara baktı. "Gezegen dışına çıkma iznin var mı Peabody?"

"Elbette. Bu bir iş gerekliliği."

"Doğru. Eve git ve çantanı hazırla. Ayarlayabileceğimiz ilk araçla Rexal'a gitmeni istiyorum. Sen ve McNab tesisleri kontrol edebilir, Palmer'ın erişebildiği birimi bulabilirsiniz."

Gezegen dışı bir görev fikrinin verdiği ilk heyecan ağzında küle . "McNab? McNab'e ihtiyacım yok."

"Birimi , iyi bir ihtiyacınız olacak." Eve kapıyı açtı ve soğuk hava Peabody'nin yanaklarındaki kızgın kızarıklığı dindirdi.

"Tam bir belası."

"Elbette öyle, ama işini biliyor. Feeney onu bağışlayabilirse, gezegen dışı ekip sizsiniz." Feeney'nin uykusunu bölüp işi başlatmak niyetiyle iletişim cihazına uzandı. Bloğun sonundan gelen bir çığlık onun yerine silahını çekmesine neden oldu.

Batıya doğru ilerledi, botları kaygan kaldırımı kazıyordu. Hızlı bir hareketle Dalrymple'a gözetleme yerinde kalmasını işaret etti.

Van.

Önce kadını gördü, şık siyah bir kürke sarınmış, smokin üzerine palto giymiş bir adama yapışmıştı. Adam kadının yüzünü korumaya ve ağzını omzuna bastırmaya çalışıyordu. Kadının çığlıklarının tonu ve hacmi bunu pek de iyi yapamadığını gösteriyordu.

"Polis!" Peabody ve Eve'in onlara doğru koştuğunu görünce bağırdı. "İşte polis, tatlım. Tanrım, Tanrım, bu şehir ne hale geldi? Dışarı fırlattı, ayaklarımızın dibine fırlattı."

Eve, onun Carl Neissan olduğunu gördü. Çıplak ve parçalanmış bedeni yüzüstü kaldırıma yaslanmıştı. Başının tıraş edilmiş olduğunu ve hassas derisinin aşınmış ve yanmış olduğunu fark etti. Dizleri paramparça olmuş, çıkık dili kararmıştı. Boynunda, derine inen bir ilmik vardı. Göğsüne kazınmış mesaj hâlâ kırmızı ve hamdı.

SİZ AVUKATLARIN DA VAY **HALINE!**

Kadının çığlıkları artık feryada dönüşmüştü. Eve sesini çıkarmadı. Gözleri cesedin üzerindeyken iletişim cihazını çıkardı. "Dallas, Teğmen Eve. Bir cinayet vakası var."

Merkeze gerekli bilgileri verdikten sonra erkek tanığa döndü. "Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

"Evet, evet, şu köşedeki bina. Bir partiden eve ki-"

"Yardımcım arkadaşınızı içeri, buradan uzağa götürecekt. Soğuktan uzak bir yere. Onun ifadesine ihtiyacımız olacak. Birkaç dakika benimle burada kalırsanız memnun olurum."

"Evet, tabii ki. Evet. Tatlım." Karısının ellerini boynundan çekmeye çalıştı. "Tatlım, sen kadın polisle git. Hemen içeri gir."

"Peabody," dedi Eve nefesinin altından, "balı buradan götür, ondan alabildiğini al."

"Evet, efendim. Hanımefendi, benimle gelin." Peabody birkaç sert çekişle kadını yakaladı.

"Büyük bir şok oldu," diye devam etti. "Karım çok narindir. Bu büyük bir şok."

"Evet efendim, eminim öyledir. İsimlerinizi alabilir miyim, lütfen?" "Ne? Oh. Fitzgerald. George ve Maria."

Eve isimleri ve adresleri kayıt altına aldı. Birkaç dakika içinde uğraşması gereken bir kalabalık olacağını biliyordu. Bıkkın New Yorklular bile Madison Bulvarı'nda ölü ve çıplak bir cesedin etrafında toplanırdı.

"Efendim, bana bakar ?" diye ekledi, adam cesede bakmaya devam edince. Adam hafifçe yeşile dönüyordu. "Bana bakın," diye tekrarladı, "ve bana tam olarak ne olduğunu anlatmaya çalışın."

"Her şey çok hızlı, çok şok ediciydi." Tepki vermeye başlamıştı, elini yüzüne bastırırken titremesi bunu gösteriyordu. "Anderson'lardan yeni gelmiştik. Bu gece bir tatil partisi vardı. Sadece bir blok ötede bitti, biz de yürüdük. Tam karşıdan karşıya geçmiştik ki bir fren sesi . Nasıl olduğunu bilirsiniz, pek dikkat etmedim."

"Evet, efendim. Ne gördünüz?"

"Sanırım refleks olarak arkama baktım. Koyu renkli bir araba gördüm, siyahtı sanırım. Hayır, hayır, araba değil, şu ticari araçlardan biri. Sportif olanlardan. Tam burada durdu. Tam burada. Kardaki patinaj izlerini hala görebilirsiniz. Ve sonra kapı açıldı. İtti, bu zavallı adamı dışarı, ayaklarımızın dibine fırlattı."

"Şoförü gördün mü?"

"Evet, evet, gayet açık. Bu köşe çok iyi aydınlatılmış. Genç bir adamdı, yakışıklı. Açık renk saçlı. Gülümsedi... tam kapı açılırken bana gülümsedi. Sanırım ben de ona gülümsedim. İnsanı gülümseten bir yüzü vardı. Onu teşhis edebileceğime eminim. Bundan eminim."

"Evet." Eve nefesini bıraktı ve ilk siyah-beyazlılar olay yerine ulaşırken rüzgârın nefesini kesmesini izledi. Görülmek istedin, değil mi Dave? diye düşündü. Ve bana Carl'ı verirken yakın olmamı, çok yakın olmamı istedin.

"Karınızla birlikte içeri girebilirsiniz Bay Fitzgerald. Sizinle temasa geçeceğim." "Evet, elbette. Teşekkür ederim. Noel haftasındayız," dedi. Gözlerinde dürüst bir şaşkınlık vardı. "Şehirde yaşıyorsun, korkunç şeylerin olabileceğini ve olduğunu biliyorsun. Ama bugün Noel haftası."

Adam uzaklaşırken Eve, "Dünyaya neşe geldi," diye mırıldandı. Arkasını döndü ve üniformalılara olay yerini güvenlik altına ve olay yeri ekibini hazırlamalarını emretti. Sonra Carl'ın yanına çömeldi ve işe koyuldu.

DOKUZ

Eve sonraki otuz saatin çoğunu geri dönerek, kaçırdığından emin olduğu adımı arayarak geçirdi. Peabody gezegen dışındayken işi kendisi yaptı, aramaları ve taramaları yeniden yürüttü, verileri derledi, raporları inceledi.

Hem Justine ve ailesinin tutulduğu güvenli eve hem de Mira'nın evine kişisel ziyaretlerde bulundu. Güvenlik bilekliklerini kontrol ederek mükemmel çalışır durumda olduklarını teyit etti.

Ofisinde volta atarken, onlara emin oldu. Onlar ulaşamayacağı bir yerdeyken, onun için gelmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Tanrım, onun kendisi için gelmesini istedi.

Bunu kişisel bir savaşa dönüştürmek bir hataydı, bunun bir hata olduğunu biliyordu. Ama onun yüzünü çok net görebiliyor, yumuşak hazırlık okulu sesini çok mükemmel duyabiliyordu.

Ama görüyorsunuz, Teğmen Dallas, yaptığınız iş geçici bir çözümden başka bir şey değil. Hiçbir şeyi değiştirmiyorsunuz. Bugün ne kadar suçluyu hapse atarsanız, yarın da o kadar ve daha fazlası olacaktır. Benim yaptığım şey her şey. Her insanın sorduğu soruların cevapları. Ne kadar çok fazla, zihin önce ne kadarını kabul edecek, tolere edecek, katlanacak? Ve bunu yapmadan önce, beden ölürken zihinden hangi düşünceler, hangi dürtüler geçer?

Ölüm, Komiser, sizin ve benim çalışmalarımın odak noktası. Ve ikimiz de onunla birlikte gelen vahşetten zevk alsak da, sonunda cevaplarımı alacağım. Sadece daha fazla sorunuz olacak.

Artık tek bir sorusu vardı, diye düşündü Eve. Neredesin Dave?

Bilgisayarına geri döndü. "Bağlan, Palmer, H3492-G dosyasını aç. David Palmer'la ilgili tüm dosya ve verilere çapraz referans ver. Olasılık taramasını çalıştır. Palmer, David'in şu anda New York'ta yaşıyor olma olasılığı nedir?"

Çalışma.... Mevcut verileri kullanarak, Palmer deneğinin şu anda New York'ta ikamet ediyor olma olasılığı doksan yedi nokta altıdır.

"Denek Palmer'ın özel bir evde ikamet etme olasılığı nedir?"

Çalışma.... doksan beş nokta sekiz olasılıkla denek Palmer'ın şu anda özel bir evde ikamet ettiğini göstermektedir.

"Denek Palmer'ın kalan üç hedefinin durumu göz önüne alındığında, bir sonraki kaçırmaya çalışacağı kişi kim olacak?"

Çalışma.... en güçlü olasılık hedef Dallas, Teğmen Eve için. Polinsky ve Mira hedeflerine yönelik girişimler mevcut durum göz önüne alındığında mantıksız.

"Umduğun şey bu."

Başını çevirdi. Roarke ofislerinin arasındaki kapı aralığında durmuş onu izliyordu. "Ben de buna güveniyorum."

"Neden izleyici bileziği takmıyorsun?"

"Benim kıyafetime uygun bir tane yok." Doğruldu, yüzünü ona döndü. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

"mi?" Ona doğru ilerledi. "Yoksa buna çok mu yakınsın? Seni ele geçirdi Eve. Denge duygunu altüst etti. Aranızda neredeyse bir yakınlaşma oldu."

"Her zaman samimidir."

"Belki." Başparmağıyla sol elmacık kemiğinin hemen üzerine dokundu. Gözleri gölgeli, yüzü solgundu. Şu anda sinirleri ve kararlılığı üzerinde çalıştığını biliyordu. Bunu daha önce de görmüştü. "Her halükarda, onun işini böldün. Artık kimsesi yok."

"Uzun süre beklemeyecektir. Bunu söylemek için bilgisayar analizine ihtiyacım yok. Yılın bitmesine kırk saatten az kaldı. Onun orada olduğunu bilerek yeni bir yıla başlamak istemiyorum. Bensiz başlamak istemeyecektir."

"Ben de öyle."

"kalmayacaksın." Buna ihtiyacı olduğunu hissettiği için ona doğru eğildi ve ağzını onunkinin üzerine kapattı. "Bir randevumuz var."

"Seni tutacağım."

Kadın geri çekilmeye başladığında, adam kollarını ona doladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Burada işim daha bitmedi," diye mırıldandı ve sert ve aç bir öpücükle kanının yüzmesine neden oldu.

Bir an için hepsi bu kadardı. Onun tadı, ona karşı bastırılmış hissi, birbirlerinde yarattıkları ihtiyaç her seferinde onun içinde patlıyordu.

Kendini ona ve ona vermek nefes almak kadar doğaldı.

"Roarke, Noel arifesinde nasıl çıplak ve çılgın olduğumuzu hatırlıyor

musun?" "Mmm." Ağzını onun kulağına götürdü ve titrediğini hissetti.

"Sanırım ben
bir şeyler hatırlayın."

"Kendini yılbaşı gecesi için bir değerlendirmeye hazırla." Başını geriye doğru çekerek yüzünü çerçeveledi ve ona gülümsedi. "Bunun tatil geleneklerimizden biri olduğuna karar verdim."

"Geleneklere karşı çok sıcak duygular besliyorum."

"Evet, şu anda kendimi çok daha sıcak işimi yapamayacağım, o yüzden..."

Bağlantısı biplediğinde uzaklaştı ve hemen üzerine atladı. "Dallas."

"Teğmen." Peabody'nin yüzü yüzdü, tekrar yüzdü, sonra titreyerek geri geldi.

"Peabody, ya şanzımanın kötü ya da ikinci bir burnun var."

"Buradaki ekipman Merkez'de uğraştığımızdan daha kötü." Ses yılan gibi bir parazit tıslamasıyla geliyordu. "Yemekler hakkında konuşmak bile istemiyorum. Bir sonraki tatilinizi planlarken Rexal'dan uzak durun."

"Ve bu benim listemin başındaydı. Benim için neyin var?"

"Sanırım bir fırsat yakaladık. Palmer'ın en az bir birimin izini bulduk. Şapelde. Papazı Tanrı'yı bulduğuna ikna etmiş ve Kutsal Kitap'ı okuyup ilham verici bir kitap yazmak istemiş. kurtuluş."

"Şükürler olsun. McNab dosyalarına erişebilir mi?"

"Yapabileceğini söylüyor. Kapa çeneni, McNab." Peabody başını çevirdi. Yüzünün canlı bir turuncuya dönüşmesi öfke ya da uzay müdahalesi olabilirdi. "Bu raporu veriyorum. Ve rapor ediyorum ki, efendim, Dedektif McNab hâlâ koca bir kış ağrısı."

"Not edildi. Şimdiye kadar elinde ne var?"

"Palmer'ın vaizi hortumlamak için kullandığı kitabın dosyalarını buldu. Ve seviyeleri düşürmeye çalıştığını *iddia ediyor*. Hey!"

Uğultu arttı ve ekran renklerle, çizgilerle, şekillerle bulanıklaştı. Eve parmaklarını gözlerine bastırdı ve sabır için dua etti.

McNab'in neşeli ve çekici yüzü ortaya çıktı. Eve onun bir kulağına altı küçük gümüş halka taktığını fark etti. Yani bir rehabilitasyon merkezini ziyaret etmek için görünüşünü yumuşatmaya karar vermemişti.

"Dallas. Bu adam elektroniğini biliyor, bu yüzden kişisel verileriyle ilgili temel önlemleri aldı, ama - bir yürüyüşe çık, Dişi Vücut, burası benim bölgem.

Her neyse, Teğmen, şimdi fazlalıkları temizliyorum. Tanrı'yı övme yutturmacasının altında bir şeyler saklıyor. başlamam uzun sürmez. Sorun, yardımcınızın sürekli sızlanmasından başka, size iletmek. Burada berbat bir ekipmanımız var ve bir meteor fırtınası ya da onun gibi mutlu bir şey oluyor. Bazı sorunlara yol açacak."

"Bir nakliye aracında ünite üzerinde

çalışabilir misin?" "Ah...elbette. Neden

olmasın?"

"Birime el koyun, ilk nakil aracını yakalayın. Yolda rapor verin."

"Vay, bu buzlu. El koyun. Duydun mu, Dişi Vücut? Bu küçük piç kurusuna el koyuyoruz."

"Başlayın," diye emretti Eve. "Eğer sana zorluk çıkarırlarsa, müdüre benimle temasa geçmesini söyle. Dallas tamam."

Eve arabasıyla Polis Merkezi'ne gitti ve yolda üç gereksiz durak yaptı. Palmer ona asılacaksa, bunu sokakta yapardı. Yapacaktı.

Roarke'ın kalesinin savunmasını asla aşamayacağını biliyordu. Ama ne bir kuyruk ne de bir gölge gördü.

Dahası, onu hissetmedi.

Feeney'e danışmak için EDD bölgesine doğru süzülürken, karakolda onun peşine düşecek miydi diye merak etti. Carl'a ulaşmak için bir polis kılığına girmişti. Bunu tekrar kullanabilirdi, savaş alanına benzeyen binaya girebilir, üniformalıların arasına karışabilirdi.

Bu bir risk olurdu ama böyle bir risk heyecanı ve tatmini artırırđı.

Giderken yüzleri inceledi. Yukarıya, esinti , koridorlara, küplerin ve ofislerin yanından geçti.

Feeney'i bilgilendirdikten ve McNab'la yoldaki birim hakkında görüşmesini ayarladıktan sonra, Komutan Whitney'nin ofisine gitmek için tıka basa dolu bir asansöre dirsek atarak bindi.

Sabahı binada dolaşarak geçirdi, bir yüzleşmeye davetiye çıkardı, sonra öğleden sonra sokaklara çıktı.

Peabody ile birlikte evleri yeniden araştırdı. Kendini açıkta bıraktı. Bir kayan arabadan kötü kahve aldı, soğukta ve ızgara soya sosislerinin dumanında oyalandı.

Neyi ki? diye düşündü tiksintiyle, kahve fincanını geri dönüşüm kutusuna attı. Devrilen bir motorun sesi omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Ve doğrudan Palmer'ın gözlerinin içine baktı.

Aracına oturdu, ona sıırttı ve abartılı bir öpücük kondurdu. Kadın öne doğru sıçrarken, adam dikey kalkışa geçti, havalandı ve güneye doğru süzüldü.

Arabasına atladı, kaldırımdan gıcırdayarak uzaklaşırken havalandı. "Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Tüm birimler, Park ve Eighty civarındaki tüm birimler cevap verin. Cinayet zanlısıyla karadan havaya bir kovalamaca içindeyim.

Araç siyah, yeni model bir Booster-6Z, New York plaka numarası Delta Able Zero-4821, geçici. Park'tan güneye doğru gidiyor."

"Sevkiyat, Dallas. Alındı ve onaylandı. Birimler sevk edildi. Söz konusu araç görüş menzilinde mi?"

"Hayır. Şüpheli araç Park ve Seksen'de havalandı, yüksek hızla güneye doğru gidiyor. Şahıs silahlı ve tehlikeli olarak değerlendirilmelidir."

"Anlaşıldı."

"Nereye gittin, nereye gittin, seni küçük orospu çocuğu?" Eve, Park'tan hızla aşağı inerken, ara sokaklardan geçip geri dönerken direksiyona yumruğuyla vurdu. "Çok hızlı," diye mırıldandı. "Çok hızlı battın. Deliğin yakın olmalı."

Yerine oturdu, öfkesini dizginlemek, duygularını değil aklını kullanmak için elinden geleni yaptı. Aramanın otuz dakika daha sürmesine izin vermişti, ancak bunun faydasız olduğuna çoktan karar vermişti. Aracını bir yere saklamıştı. ya da onu fark ettikten birkaç dakika sonra. Onu fark ettiğinden emin olduktan sonra.

Bu, üç sektördeki tüm park tesislerinin tuvalleri anlamına geliyordu. Kamu ve özel. Ve bu bütçeyle günler sürerdi. Departman işi daha hızlı halletmek için gerekli insan gücünü ayıramazdı.

Palmer'ın başka bir sataşmaya kalkışması ihtimaline karşı olduğu yerde park halinde kaldı. Aramayı iptal ettikten sonra, yavaşça Karanlıkta ve sıkışık trafikte eve önce hayal kırıklığını gidermek için sektörleri kendisi seçti.

Summerset'e laf atma zahmetine girmedi, gerçi Summerset ona bolca fırsat vermişti. Bunun yerine, bacaklarının arasında dolaşan kediye kucığına alarak merdivenleri tırmandı. Niyeti kavurucu sıcakta bir duş almak, bir galon kahve içmek ve işe geri dönmekti.

Onun gerçekliği yatağa yüzüstü düşmekti. Galahad onun poposuna tırmandı, rahatlamak için yoğurdu, kıvrıldı ve Gözleri kapıya dikilmişti.

Roarke onları bir saat sonra böyle buldu.

"Bundan sonrasını ben devralırım," diye mırıldanarak kedinin kulaklarının arasını hızlıca kaşıdı. Ama karısının üzerine bir battaniye örtmeye başladığında Eve kıpırdandı.

"Uyandım. Ben sadece-"

"Gözlerini dinlendiriyorsun. Evet, biliyorum." Roarke onu yatar durumda tutmak için yanına uzandı ve yanağındaki saçları okşadı. "Onları biraz daha dinlendir."

"Onu bugün gördüm. Orospu çocuğu üç metre ötemdeydi ve onu kaybettim." Gözlerini tekrar kapattı. "Düşünmeyi bırakmam için beni kızdırmak istiyor. Belki de yaptım, ama şimdi düşünüyorum."

"Peki siz ne düşünüyorsunuz, Teğmen?"

"Onu , kafasının içinde olduğuma çok fazla güveniyordum. Onu, hayati önem taşıyan bir şeyi hesaba katmadan izliyordum. unsur."

"Hangisi?"

Gözlerini tekrar açtı. "Delirmiş bu herif." , gökyüzü penceresine ve ötesindeki karanlığa baktı. "Deliliği tahmin edemezsin. Kafa küçültücüler buna ne derse desin, sonuçta delilik. Bunun ne fiziksel ne de psikolojik bir nedeni var. Sadece öyle. O sadece öyle. Tahmin edilemez olanı tahmin etmeye çalışıyordum. Bu yüzden kaçırmaya devam ediyorum. sefer onun işi değil. Ödeşme. Listedeki diğer isimler tesadüfi. Bu benim. Bana ulaşmak için onlara ihtiyacı vardı."

"Zaten bu sonuca varmıştın."

"Evet, ama sonuca varmadığım ve şimdi vardığım şey, beni dışarı çıkardığı sürece ölmeye istekli . Hapishaneye geri dönmeye niyeti yok. Bugün gözlerini gördüm. Çoktan ölmüşlerdi."

"Bu da onu daha tehlikeli yapıyor."

"Bana ulaşmanın bir yolunu bulmak zorunda, yüzden risk alacak. Ama benimle işi bitmeden düşme riskini göze alamaz. Yeme ihtiyacı var. İyi bir yem. Seni biliyor olmalı."

Şimdi oturdu ve saçlarını geriye doğru taradı. "Bir bilezik takmanı

istiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Sen istersen takarım."

Dişlerini sıkarken yanağındaki bir kas sıçradı. "Yanlış ifade etmişim. Bir bilezik takacaksın."

"Kişi bir suç işlemediği sürece bu tür şeylerin gönüllü olduğuna inanıyorum." Kendisi de ayağa kalktı ve kadının çenesini avucunun içine aldı. "Benim aracılığımle sana ulaşamayacak. Buna söz verebilirim. Ama benden NYPSD aksesuarları takmamı bekliyorsanız, siz de uygun bir tane takmalısınız. Giymeyeceğine göre, ben de bu konuşmanın bir anlamı olduğuna inanıyorum."

"Lanet , Roarke. Seni altına alabilirim. Tüm iletişiminin dinlenmesini emredebilirim, seni takip ettirebilirim-"

"Hayır," diye araya girdi ve onu hafifçe öperek kızdırdı. "Yapamazsın. Avukatlarım mahkeme kararlarının üzerinde dans eder. Dur." Kadın ona tekrar küfredemeden çenesindeki kavramasını sıkılaştırdı. Ve bu sefer ne hafif bir öpücük ne de gözlerinde bir eğlence titreşimi vardı. "Sen Sizi sürekli fiziksel tehlikeye atan bir işi yapmak için her gün buradan ayrılıyorsunuz. Senden bunu değiştirmeni istemiyorum. Sana aşık olma sebeplerimden biri de bu. Kim olduğun, ne yaptığın, neden yaptığın. Senden değişmeni istemiyorum," diye tekrarladı. "Bana sorma."

"Bu sadece bir önlem."

"Hayır, bu bir teslimiyet. Eğer daha az olsaydı, de bir tane takıyor olurdunuz."

Ağzını açtı, tekrar kapattı, sonra itti ve ayağa kalktı. "Haklı olmandan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Ben duş almaya gidiyorum. Bana katılmayı ve bir şeyler denemeyi aklından bile geçirme çünkü şu anda seninle çok mutlu değilim."

Sadece uzandı, elini yakaladı ve onu yatağa geri çekti. "Bunu beş dakika içinde tekrar söylemen için sana meydan okuyorum," diye meydan okudu ve onun üzerine yuvarlandı.

Beş dakika içinde hiçbir şey söylemedi, otuz dakika içinde zar zor konuşabildi. Ve nihayet duşa girdiğinde, kanı hâlâ uğulduyordu. Adam ona katıldığında yorum yapmamanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Bu sadece onun rekabetçi damarına hitap edecekti.

Sessizliğini korudu ve duştan çıkıp kurutma borusuna girdi. Bu ona çok güzel bir manzara sunuyordu. Tadını çıkaracak kadar gevşedi, sıcak hava etrafında dönerken su jetlerinin Roarke'ın üzerine çarpıp durmasını izledi.

Yatak odasına dönmüş, eski bir NYPSD sweatshirt'ünü çekiştiriyor ve avuç içi bağlantısı çaldığında kahve ve uzun bir iş akşamı hakkında düşünüyordu. Şahsına gelen bir aramadan belli belirsiz rahatsız olarak telefonu komodinin üzerine bıraktığı yerden aldı.

"Dallas."

"Bugün seni görmek güzeldi. Şahsen. Yüz yüze."

"Merhaba Dave." Boştaki eliyle cebine uzandı, iletişim cihazını açtı ve Feeney'nin kodunu girdi. "Güzel araç."

"Evet, beğendim. Hızlı, verimli, ferah. Biraz yorgun görünüyorsunuz, Komiser. Biraz solgun. Her zamanki gibi çok mu çalıştınız? Tatilin tadını çıkaramamanız çok kötü."

"Onların da zamanları oldu."

"Benimki çok ödüllendirici oldu." Yakışıklı yüzü bir gülümsemeyle parlıyordu. "İşe geri dönmek çok güzel. Gerçi uzaktayken elimi işin içinde tutmayı başarmıştım. Ama sen ve ben -eminim aynı fikirdeyiz- New York gibisi olmadığını biliyoruz. Evde olmak ve en sevdiğimiz şeyi yapmak gibisi yok."

"Uzun süre kalamayacak olmanız çok kötü."

"Yarın gece Times Meydanı'ndaki kutlamaları görecektir kadar uzun süre burada kalmaya niyetliyim. Yeni yılı karşılamak için. Aslında, birlikte izleyeceğimizi umuyorum."

"Üzgünüm Dave. Planlarım var." Gözünün ucuyla Dave'i izledi. Roarke banyodan çıktı. Menzilden uzak durmasını, doğrudan yatak odasındaki bilgisayara gitmesini ve elle çalışmaya başlamasını izledi.

"Bence onları değiştireceksin. Başka kimleri davet ettiğimi öğrendiğinde Parti. Biraz önce onu aldım. Görevlendirdiğiniz korumalar kısa süre içinde sizi arayacaklardır. Ben gittiğimden beri polis hiç akıllanmadı." Sevimli bir kahkaha attı. "Senin için küçük bir video çektim Dallas. Bir göz at. Onu hayatta tutmak için ne yapman gerektiğini söylemek için daha sonra seni arayacağım."

Görüntü değişti. Kafesteki kadını gören Eve'in kanı buz kesti. Bilinci yerinde değil, solgun, ince bir eli parmaklıkların arasından sarkıyor.

Roarke arkasından, "Halka açık bir 'link'ten aktarıldı," dedi. "Grand Central."

Feeney'nin iletişim cihazından aynı bilgiyi verdiğini belli belirsiz duydu. Birimler çoktan bölgeye doğru yola çıkmışlardı.

Gitmiş olacaktı. Tabii ki çoktan gitmiş olacağını . "Mira

onda." Söyleyebildiği tek şey buydu. "Mira onda."

Panik kazanmak istiyordu. Karnında sürünüyor, boğazına doğru yılan gibi kıvrılıyordu. Ellerini yumruk yapana kadar titretti.

Mira'nın evine doğru , ofisin zemininde kırık güvenlik bileziğini bulduğunda onu yutmak istedi.

"Lazer aletleri kullandı." Bileziği torbaya sesi sabit ve soğuktu. "Bileziği takacağını tahmin etmiş ve çıkarmak için ne gerekiyorsa getirmiş."

"MT'ler muhafızları içeri alıyor. Dışarıdan gelen iki kişi sadece sersemledi. Ama içerideki ekipten birinin durumu kötü." Feeney onun yanına . "Görünüşe göre Palmer arka taraftan girmiş ve güvenlik sistemini bir profesyonel gibi atlatmış. Mutfaktaki bir korumayı vurdu, onu hızlı ve sessiz bir şekilde öldürmek için bir sersemletici kullandı. Yaşam alanının görünüşüne bakılırsa, ikincisi ona daha fazla sorun çıkardı. Orada bir tur attılar. Mira burada olmalı. Eğer kapıyı kapatıp çalışsaydı, hiçbir şey duymazdı. Oda tamamen ses geçirmez."

"Böylece güvenliği, dört deneyimli polisi saf dışı bıraktı, içeri girdi, bileziğini söktü ve onunla vals yaparak çıktı. Onu hafife almışsınız, Feeney." Ve bunun için sonsuza dek kendini suçlayacaktı. "Onu daha önce yakaladığım zamanki gibi değil. Çalıştı, öğrendi, kendini kondisyona soktu. Kafeste geçirdiği üç yılı iyi değerlendirdi."

"Onun aklının nasıl çalıştığını biliyor." Feeney elini onun omzuna koydu. "Mira bu tür adamlarla nasıl başa çıkılacağını bilir. Bunu kullanacaktır. Soğukkanlılığını koruyacak ve bunu kullanacak."

"Bu aklının nasıl çalıştığını kimse bilmiyor. Bildiğimi düşünmek başından beri sorunun bir parçasıydı. Burada çuvalladım Feeney ve Mira bunun bedelini ödeyecek."

"Yanılıyorsun. Şu anda yaptığın tek hata bu şekilde düşünmek."

"Roarke'u yem olarak kullanabileceğini düşündüm. Çünkü eğer beni inceliyorsa, beni en sert vurabileceği yerin orası olduğunu biliyordur." Ayağa kalkarken yavaşça nefes almaya başladı. "Ama beni tahmin ettiğimden daha iyi tanıyor. Onun benim için önemli olduğunu biliyor."

"Ve bunun seni güveniyor. Buna izin verecek misin?"

"Hayır." Tekrar nefes alıp verdi. "Hayır. McNab'in bir şeyleri yerinden oynatması gerek. Tahmini varış süreleri nedir?"

"Yarın öğlen. Bazı nakil gecikmeleri olmuş. İletiler hatalarla dolu ama anladığım kadarıyla bazı mali konulara girmiş."

"Elinizde ne varsa ana birimime gönderin. Ben oradan çalışacağım."

"Avuç içi bağlantınıza dokunmak isteyeceğiz."

"Evet, bunu anlamıştır ama de yapacağız." Feeney'nin gözleriyle buluştu. "Adımları atacağız."

"Onu geri alacağız, Dallas."

"Evet, yapacağız." Mühürlü bileziği elinde ters çevirdi. "Eğer ona zarar verirse, onu dışarı çıkaracağım." Bakışlarını tekrar kaldırdı. "Geçmem gereken sınır ne olursa olsun, onu dışarı çıkarırım."

Dışarı çıktığında Roarke onu bekliyordu. Onunla birlikte geldiğinde hiç itiraz etmemiştii ve sadece arabayı sürmek için orada olduğu için minnettar olabilirdi.

Böylece zihni özgürce düşünebilecekti.

"Feeney bana veri gönderecek," diye başladı arabaya tırmanırken. "Finansal veriler. Daha hızlı tahmin yapabileceksiniz. Süpürücüler Mira'nın evinden geçse de pek bir şey bırakmamış olacak. Her neyse, mesele onu teşhis etmek değil. Peabody ve McNab yarın öğlene kadar dönmeyecekler, bu yüzden bize gönderebilecekleri her şeyle çalışacağız. onlar yoldayken."

"Alarmlara ve güvenliğe bir göz attım. Çok iyi bir sistem. Otomatiğı tetiklemeden dışarı çıkarmak için sofistike bir bypass ünitesi kullanmış. Sıradan bir vatandaşın kolayca erişebileceğı bir şey değil. Kaynağın izini sürmenize yardımcı olabilirim."

"Şu bir önemi yok. Sonra bununla ilgileniriz. Bu sadece sallantıda bıraktığı başka bir iplik, onu çekerek zaman kaybedeceğimi ve hiçbir yerde."

Gözlerinin arkasındaki baş ağrısını ovuşturdu. "Etrafta dolaşan üniformalılar var. Komşulardan biri bir şey görmüş ya da duymuş olabilir. İşe yaramaz ama rutin bir iş ve şansımız yaver gidebilir."

Gözlerini kapattı, kendini korkunun ötesinde düşünmeye zorladı. "Yarın gece yarısına kadar vakti var. Dave biraz gelenek ve sembolizm istiyor. Yeni yılı benimle birlikte karşılamak istiyor ve onun beni Orada."

Sesi çok soğuktu, diye düşündü Roarke. Çok kontrollüydü. Kadının gözlerindeki panik belirtisini ve kederi görmüştü. Eve vardıklarında, doğrudan ofisine doğru yürüyüp gerekli tüm dosyaları çağırırken her ikisini de içinde tutmasına izin verdi.

Kurduğu araştırmacı panosuna basılı verileri ekledi. Mira'nın fotoğrafını bir alandan diğerine kaydırırken parmakları titriyordu.

"Eve." Omuzlarından tutup onu çevirdi. "Bırak çıksın."

"Yapamam. Benimle konuşma."

"Bunun etrafında çalışamazsın." Kadın kendini geri çekmeye çalıştığında adam elini daha da sıktı. "Bırak çıksın. Bırak içini dök," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Ne olduğunu biliyorum. o senin için ne ifade ediyor."

"Tanrım." Kollarını ona doladı, yüzünü boynuna bastırırken ellerini omuzlarına kıvırdı. "Oh, Tanrım. Dayan biraz. Sadece bir dakikalığına, dayan."

Vücudu sarsıldı, birbiri ardına gelen sert titreme dalgaları. Ağlamadı ama adam ona nefesi kesildi. "Ona ne yapabileceğini düşünemiyorum. Eğer düşünürsem kendimi kaybederim."

"O zaman güçlü ve akıllı olduğunu unutma. Ne yapması gerektiğini bilecektir."

"Evet." Bağlantısı gelen verileri işaret etti. "Bunlar finansal veriler olacak." "Onlarla başlayacağım." Onu rahatlattı. "Bu raundu kazanamayacak." "Çok doğru."

Gözleri ve zihni bulanıklaşana kadar çalıştı, sonra kahve ile yakıt aldı ve biraz daha çalıştı. Gece ikiyi biraz geçe Feeney ona daha fazla veri gönderdi. Ona kendisinin, Peabody'nin ve McNab'in hâlâ iş başında olduğunu söylüyordu.

"Temel olarak," dedi Roarke, "bu sadece zaten elimizde olanları teyit ediyor. Hesaplar, transferler. Daha fazlasını bulmanız gerekiyor. Farklı bir açıdan bakmanız gerekiyor." Eve'in ayaklarının üzerinde sallanmakta olduğunu görmek için başını kaldırıp baktı. "Ve senin de uyumaya ihtiyacın var."

Tartışabilirdi ama bu zaman kaybına neden olurdu. "İkimizin de var. Sadece kısa bir süre. Uyku paylaşabiliriz. Bu birime yakın kalmak istiyorum."

Vücudundaki kafein yorgunlukla mücadele edemedi. Gözlerini kapattıktan birkaç dakika sonra uykuya daldı. Kabusların onu kovaladığı yere.

Mira'nın bir kafese hapsolmuş görüntüleri, kendisinin çocukken bir odada kilitli anılarıyla karışıp kaynaştı. Dehşet, acı ve korku her iki yerde de yaşıyordu. O gelecekti -Palmer, babası- gelecekti ve yapabildiği için ona zarar verecekti. Çünkü bundan zevk alıyordu. Çünkü onu durduramazdı.

Onu öldürene kadar.

Ama o zaman bile geri geldi ve rüyalarında her şeyi tekrar yaptı.

Uykusunda inledi, Roarke'a doğru kıvrıldı.

Onu uyandıran kahve ve yemek kokusuydu. Sarsılarak doğruldu, karanlıkta gözlerini kırıştırdı ve kendini sandalyede yalnız buldu. Tökezleyerek mutfığa girdi ve Roarke'ın çoktan Otomatik Aşçı'dan yemek aldığını gördü.

"Yemek yemelisin."

"Evet, tamam." Ama önce kahve içmeye gitti. "Söylediğin şeyi düşünüyordum, farklı bir açıdan bakarak." Oturdu, çünkü adam onu bir sandalyeye itti ve önünde için yemeğini kürekle yedi. "Ya sahip olduğu bu yeri New York'a gelmeden önce satın aldıysa ya da kiraladıysa? Bir yıl önce mi, iki yıl önce mi?"

"Bu mümkün. Hâlâ herhangi bir ödeme bulamadım."

"Orada olmalı. Bir yerlerde." Diğer odadan gelen avuç içi bağlantısının sesini duydu ve ayağa kalktı. "Burada kal, ne yapabiliyorsan yap. İz."

Kasıtlı olarak masasının arkasına geçti, oturdu ve yüzünü düzeltti. "Dallas."

"Günaydın, Teğmen. Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

"Bir top gibi, Dave." Bir elini masanın altına soktu.

"Güzel. Bu geceki randevumuz için dinlenmiş olmanı istiyorum. Buraya gelmen için on altı buçuk saatten biraz fazla zamanın var. Sana güvenim tam."

"Bana nerede olduğunu söyleyebilirsin, randevumuza erken başlayabiliriz."

Güldü, belli ki ondan hoşlanmıştı. "Ve eğlenceyi bozmak mı? Hiç sanmıyorum. Biz bulmaca çözücüleriz, Dallas. Beni gece yarısına kadar bul ve Dr.

Mira tamamen güvende olacak. Tabii beni yalnız görmeye gelersen. Davetsiz misafir getirirseniz haberim olur, çünkü tam güvenliğim var. Kapıyı kıran olursa, iyi doktor derhal ve büyük bir fiziksel sıkıntı içinde ölür. Seninle dans etmek istiyorum, Dallas. Sadece seninle. Anlaşıldı mı?"

"Her zaman sen ve ben vardık Dave."

"Aynen öyle. Gece yarısına kadar yalnız gel ve üç yıl önce başladığımız işi bitirelim."

"Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorum."

Sadece gülümsedi. "Öyle olmadığını bilmiyorsun." Ve iletimi kesti.

Roarke ona, "Başka kamu bağlantısı," dedi. "Liman İdaresi."

"Konuma ihtiyacım var. Eğer gece yarısına kadar orada olmazsam, onu öldürecek." Ayağa kalktı, volta attı. "Tam güvenli bir yeri var. Orada saçmalamıyor. İçeride ve dışarıda kameraları olacak. Sensörler. Tüm bunları bir haftada kuracak zamanı yoktu, bu yüzden ya ev bunlarla donatılmış olarak geldi ya da papazın izniyle hapishaneden sipariş etti."

"Vergi kayıtlarına, planlara, teknik özelliklere erişebiliriz. Bu zaman

alacak." "Zaman tükeniyor. Hadi başlayalım."

Saat ikide Peabody ve McNab'ın indiği haberini aldı ve onlara birimi evindeki ofisine getirmelerini emretti. Adam yakındaydı, diye tekrar düşündü ve hiçbir şehir merkezinde çalışarak zaman kaybetmemeliydi.

İçeri girdikleri anda saldırı planının ana hatlarını çizmeye başladı. "McNab, şuraya yerleş. Papazın adını kullanarak tüm mali bilgileri, transferleri, aktarımları kontrol etmeye başla. Ya da onun ve Palmer'ın isimlerinin bir kombinasyonunu. Peabody, Whitney'i ara. Şüpheli bölgedeki tüm özel garajların taranmasını iste. Üniformalıları, bulabildiğimiz her sıcak bedeni istiyorum. kamuya açık park yerlerine el koyma ve geçtiğimiz haftaya ait tüm güvenlik kayıtlarını inceleme emri verdi."

"Hepsi mi, Teğmen?"

"Her biri."

Etrafında dönüp Roarke'ın ofisine girdi. Yardımcı ünitesini kullanarak verileri çağırdı ve ekrana yansıttı. "Palmer'ın hedeflerinin evlerini mavi renkle gösterdim," dedi Roarke'a. "Manhattan'ın ortasından yukarısına doğru ilerliyoruz, en yoğun nüfus Doğu Yakası'nda. Manhattan'daki özel evlere yoğunlaşmamız gerekiyor. bu on blokluk yarıçapta. Gözünüze bir şey çarpmadığı sürece, bu profile uymayan her şeyi dikkate almayın."

Gerginliğini azaltmak için omuzlarını yuvarladı, zihnini için gözlerini kapattı. "Bir bodrumu olacak. Muhtemelen buna ek olarak iki kat daha. Tamamen ses geçirmez ve büyük olasılıkla kendi araç depolama alanına sahip. Halka açık bir depoya bakmalarını sağladım ama bahse girerim kendi deposu vardır. O Onu bulmamı istiyor, lanet olsun, bu kadar zor olamaz. Bunun için çalışmamı ama başarısız olmamamı istiyor. Bu onun için sadece kişisel bir şey ve bensiz..."

Sözünü yarıda kesti, arkasını döndü. "Bana ihtiyacı var. Tanrım. Adımı kontrol et. Tapuları, ipotekleri, kiralamaları benim adımı kullanarak kontrol edin."

Roarke işe koyulurken, "İşte yeni açınız, Teğmen," diye mırıldandı. "Çok iyi."

Onun arkasında durup izlemek için hareket ederken bile "Ekрана at," diye sordu. İsmi liberal ve folio numaralarının bir listesiyle birlikte belirttiğinde

tekrar küfretti. "O kadar malı mülkü nereden buldu?" "Bu onun

değil, senin."

"Ne demek benim? Benim hiçbir şeyim yok."

"Sizin adınıza transfer ettiğim mülkler." Roarke taramaya devam ederken dalgınca konuştu.

"Transfer mi? Ne için?"

Parmağını hafifçe alyansının üzerinden geçirdi ve omzuna bir yumruk yedi. "Bir şey değil."

"Geri al. Hepsini."

"Karışık bir durum. Vergiler. Gerçekten, bana iyilik yapıyorsun. Hayır, burada sana ait olmayan bir şey yok. İsimlerin bir kombinasyonunu deneyeceğiz."

Fena halde öfkelenmek istiyordu ama zamanı yoktu.

Manhattan'da David Dallas adına üç ilan buldular. "Mülk açıklamalarını alın."

"Üzerinde çalışıyorum. Belediye binasına girmek biraz zaman alıyor."

Veriler ekranda yanıp sönerken Eve, Roarke için bundan biraz daha fazla olduğunu fark etti. "Hayır, burası şehir merkezi. Seks kulübü. Bir sonrakini dene." Sabırsızlıktan zorlanarak sandalyesinin arkasını kavradı. "Bu hedef alanın hemen dışında ama mümkün. Şunu tut ve sonuncuyu çalıştır. ." Neredeyse fısıldıyordu. "Her şeyden sonra tipine geri döndü. Orası ailesinin evi. Onların evini satın aldı."

"İki buçuk yıl önce," diye onayladı Roarke. "David Dallas adını kullanarak. Adamınız ileriye düşünüyormuş. Hem de çok ileriye. Bu isimde hesaplar ya da açıp kapattığı bir hesap bulacağız."

"Buradan beş blok ötede. Orospu çocuğu buradan beş blok ötede."
Eğildi, Roarke'ın başının üstünü öptü ve ofisine geri döndü. "Onu buldum,"
diye duyurdu, sonra bilek ünitesine baktı. "Onu nasıl alt edeceğimizi bulmak
için yedi saatimiz var."

İçeri yalnız girecekti. Bu konuda ısrar etti. Kablolu girmeyi kabul etti. Evi
çevreleyen yarım blok aralıklarla gözetlemeyi ve desteklemeyi kabul etti.
Şans getirmesi için Peabody'nin kendisine verdiği rozeti taktı ve Feeney
vericiyi kontrol ederken artan bir sabırsızlıkla bekledi.

"Sıra sende," dedi ona. "Video diskinde bulduğum hiçbir şeyde bu
güzel küçük böceği etiketleyebilecek ekipman yoktu. Bir yemimiz var,
böylece bir tane bulduğunu ve onu devre dışı bıraktığını düşünecek."

"İyi düşünmüşsün."

"Bunu bu şekilde yapmalısın." Adam başıyla onu onayladı. "Ben de
aynısını yapardım. Ama hoşuma gitmeyen bir şey duyarsam içeri gireceğimi
bilsen iyi olur. Roarke." Roarke odaya girince geri çekildi. "Sana bir dakika
veriyorum."

Roarke ona doğru ilerledi ve parmağıyla dokundu. "Komik, Gary
Cooper'a ."

"Kim?"

Gülümsedi. "*Öğlen vakti*, sevgili Eve, gerçi bu sefer saat tersine döndü.
Birkaç saat içinde bir randevumuz var."

"Hatırlıyorum. Bir hediyem var. Bunu yapabilirim."

"Evet." Onu öptü. "Biliyorum. Mira'ya en iyi dileklerimi ilet."

"Emin olabilirsin. Ekip şimdi yerine yerleşiyor. Gitmem
gerekıyor." "Yakında görüşürüz."

Kadın gidene kadar bekledi, sonra kendisi dışarı çıktı ve Feeney'nin ünitesine rahatça tırmandı. "Ben de seninle geleceğim."

Feeney çenesini kaşıdı. "Dallas bundan hoşlanmayacak."

"Yazık oldu. Son birkaç Palmer evinin güvenlik şemalarını inceleyerek geçirdim. Uzaktan kumandayla atlatabilirim."

"Şimdi yapabilir misin?" Feeney yumuşak bir sesle söyledi.

Roarke başını çevirdi ve Feeney'ye düzgün bir bakış attı. "Bunu halletmek için yirmi dakikadan fazlasına ihtiyacım yok."

Feeney dudaklarını büzdü ve koyuldu. "Bu konuda ne yapabileceğimize bakacağım."

Saat onda içeri girdi. En iyisinin, son teslim tarihine çok yaklaşmamak olduğuna karar vermişti. Eski kahverengi taş çok güzeldi, mükemmel bir şekilde onarılmıştı. Güvenlik kameralar ve sensörler, asaletini bozmamak kaplamanın içine gizlice yerleştirilmiştir.

Kapıya doğru yürürken Palmer'ın onu izlediğinden emindi. Ve bundan memnundu. Tepedeki kameraya kısa bir bakış attı, sonra ustasıyla birlikte kilitleri atladi.

Arkasındaki kapıyı kapattı, kilitlerin otomatik olarak yerine oturduğunu duydu. O sırada antrenin ışıkları yandı.

"İyi akşamlar, Dallas." Palmer'ın sesi dahili telefonda geliyordu. "Gelebilmene çok sevindim. Ben de tam Doktor Mira'ya yakında burada olacağınızı ve böylece yılsonu kutlamamıza başlayabileceğimizi söylüyordum. O iyi bu arada. Şimdi, eğer silahınızı çıkarırsanız-"

"Hayır." İlerlerken bunu kayıtsızca söyledi. "Senin için soyunmayacağım Dave, böylece merdivenlerden inerken beni dışarı çıkarabilirsin. Birbirimizi aşağılamayalım."

Güldü. "Sanırım haklısın. Sende kalsın. Dışarı çıkar. Çalıştır. değil. Unutma, Doktor Mira'nın kaderi senin ellerinde. Gel bize katıl, Teğmen. Parti yapalım."

Daha önce de ailesiyle görüştüğünde evde bulunmuştu. Temel kurulum aklına gelmemiş olsa bile, planları incelemek için zaman ayırmıştı. Yine de çok hızlı hareket etmedi, evin içinden geçerken bubi tuzaklarına karşı dikkatli bir şekilde taradı.

Mutfaktan döndü ve bodrum kapısını açtı. Tezahürat ona doğru yükseldi. Işıklar parlaktı. Flamalar, balonlar, şenlikli süslemeler görebiliyordu.

Silahını çıkardı ve aşağı inmeye başladı.

Bir kovada şampanya soğutuyor, renkli bir kumaşla örtülü bir masanın üzerindeki gümüş tepsilere güzel kanepeler yayıyordu.

Ve Mira'yı bir kafese kapattı.

"Teğmen Dallas." Mira bunu sakın bir şekilde söyledi, ancak zihni çığlık atıyordu. Aralarındaki ilişkiyi profesyonel ve mesafeli tutmak için Eve'e unvanıyla hitap etmeye özen gösteriyordu.

"Doktor." Palmer dilini şaklattı. "Sana konuşmayı benim yapacağımı söylemiştim. Teğmen, kumandayı görüyorsunuz. Birbirimizi hemen anlayalım diye söylüyorum, eğer bu düğmeye basarsam, doktorun geçici evinin metalinden çok güçlü bir akım geçecek. Saniyeler içinde ölür. Silahın tam güçte olsa bile, onu çalıştırmak için zamanım olacak. Aslında, sinir şoka öyle bir tepki verecek ki, parmağım istemsiz olarak seğirecek ve doktor, diyelim ki, kızaracak."

"Tamam Dave, ama Doktor Mira'nın zarar görmediğini doğrulamak niyetindeyim. Yaralandınız mı, Doktor?"

"Hayır." Şimdiye kadar histerisini dizginlemeyi başarmıştı. "Bana zarar vermedi. Ve vereceğini de sanmıyorum. Bana zarar vermeyeceksin, değil mi David? Sen sana yardım etmek istediğimi biliyorsun. Tüm bunların senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum."

Başarmak için çalıştığınız şeyi takdir eden birinin olmaması."

"Gerçekten çok iyi, değil mi?" dedi Eve'e. "Çok rahatlatıcı. Ona saygısızlık etmek istemediğim için -küçük deneyimiz için kıyafetlerini çıkarmadığımı fark edeceksiniz- belki de ona kapatmasını söylemelisiniz. Sakıncası var mı, Dallas?"

"Dave ve benim bunu halletmemiz gerekiyor, Dr. Mira." Eve yaklaştı. "Değil mi Dave? Sen ve ben."

"Bunun için çok uzun süre bekledim. Gördüğünüz gibi epeyce zahmete girdim." Boştaki eliyle işaret etti. "Belki bir içki içmek istersin. Hors d'oeuvre. Bir kutlama . Eskinin sonu, yeninin doğuşu. Üzerinizdeki teli sıkıştırmadan önce yedek ekibe söyleyin, içeri girmeye çalışan olursa ikiniz de ölürsünüz."

"Seni duyduklarına eminim. Ve zaten geri çekilmeleri için emir aldılar. Yalnız gel demiştin," diye hatırlattı ona. "Ben de öyle yaptım. Sana karşı hep dürüst ."

"Bu doğru. Birbirimize güvenmeyi öğrendik."

"Neden şimdi duruyorsun? Senin için bir anlaşmam var Dave. Bir takas. Mira'ya karşılık ben. Onu oradan çıkarırsan, gitmesine izin verirsen, ben de içeri girerim. İsteddiğini alacaksın."

"Eve, yapma-" Mira'nın soğukkanlılığı kaymaya başladı.

"Bu benimle Dave arasında." Gözlerini Dave'den ayırmadı, sakın ve soğukkanlıydı. "İsteddiğin değil mi? Benim seni kafese koyduğum gibi sen de beni kafese koymak. Üç yıldır bunu düşünüyorsun. Bunu planladınız, bunun için çalıştınız, adım adım düzenlediniz. Ve çok iyi bir iş çıkardın. bu . Bırak onu Dave. O sadece yemdi, onu kullanarak beni buraya getirdin. Bırak onu, ben de silahımı bırakayım. İçeri gireceğim ve sen de her zaman istediğin gibi bir konuya sahip olacaksın."

Ona doğru bir adım daha attı, şimdi onun gözlerini izliyordu, onları değerlendiriyordu. Arzu. "O bir psikiyatrist ve benim içinde bulunduğum türden bir durumda değil - zihinsel ya da fiziksel. Bir masada oturuyor ve diğer insanların zihinlerini kurcalıyor. Onunla uğraşmaya başlarsan, hızla düşer ve seni hiç tatmin etmez. Ne kadar düşün. Sadece saatler değil, günler. Dış ekibi o kadar uzun süre oyalayabilirsen belki haftalar. Bunun burada biteceğini biliyorsun, ikimiz için de."

"Evet, buna hazırım."

"Ama bu şekilde hem öcünü alabilir hem de işini bitirebilirsin. İkiye bir. Ama onu dışarı çıkarmalısın."

Eğlence ünitesinden müzik sesi yükseldi. Ekranda Times Meydanı'ndaki eğlence düşkünleri hummalı karıncalar gibi kaynaşıyordu.

"Hemen silahını indir."

"Bana bunun bir anlaşma olduğunu söyle." Nefesini tuttu, silahını kaldırdı ve adamın vücudunun ortasına doğrulttu. "Bana anlaştığımızı söyle yoksa seni indiririm. O gider ama ben yaşarım. Ve sen her yerde kaybedersin. Anlaşmayı kabul et Dave. Daha iyisini bulamazsın."

"Anlaşmayı kabul ediyorum." Heyecandan titreyen adam elini ağzına götürdü. "Silahını yere bırak. Silahı yere bırak ve o."

"Önce kafesi indir. Yere indir ki ciddi olduğunu anlayayım."

"Onu hâlâ öldürebilirim." Ama konsola uzandı ve bir düğmeye dokundu. Kafes sallanmaya ve alçalmaya başladı.

"Bunu biliyorum. Burada güç sende. Benim sadece bir işim var. Onu korumaya yemin ettim. Kafesin kilidini aç."

"Silahını indir!" Müzik ve tezahüratlar arasında sesini yükselterek bağırdı. "İndireceğini söyledin, şimdi indir!"

"Tamam. Anlaştık." Silahı yere koymak için eğilirken sırtından terler süzüldü. "Öylesine öldürmeyeceksin. Bu bilim için. Kafesin kilidini aç ve onu bırak." Eve ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı.

Parlak bir kahkaha atarak bir şok aldı ve havaya fırlattı. "Ne olur ne olmaz. Sen olduğun yerde kal, Dallas."

Kumandayı bırakıp kilitleri açmak için düğmeye bastığında kalbi yeniden çarpmaya başladı. "Partiden ayrılmak zorunda kaldığınız için üzgünüm Doktor Mira. Ama bu dansı teğmene söz vermiştim."

"Ona yardım etmem gerek." Eve çömelerek Mira'nın elini tuttu. "Onun kasları sertleşmiş. Senin için dayanamazdı Dave." Mira'nın elini sertçe sıktı.

"Bin, bin hemen."

"Temizlenir temizlenmez." Eve çömelmiş halde kaldı ve Mira'yı kenara itti. Vücudunu kalkan olarak kullanırken, merdivenlerde bir hareket olduğunu fark edecek zamanı oldu, sonra clinch parçası elindeydi.

"Yalan söyledim Dave." Adamın gözlerinin şokla dönmesini izledi, kumandayı tuttuğunu ve bayıltıcıyı indirdiğini gördü. Patlama adamın göğsüne isabet ettiğinde kalabalık çılgınca tezahürat yaptı.

Vücudu hızlı ve müstehcen bir dansla sarsıldı. Parmak seğirmesi konusunda haklıydı, diye not etti. Adam kafesin üzerine düşerken bile kumandaya sarsıcı bir şekilde bastırıyordu.

Mira'yı açıklığa sürükleyip üzerine kıvrılırken titreyen bedeninden kıvılcımlar yağdı.

"Ceketiniz alev aldı, Teğmen." Roarke takdire şayan bir sakinlikle ve omzundaki deriyi yakan kıvılcımı okşayarak söndürdü.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Randevumuz için karımı alıyordum." Yavaşça uzandı ve Mira'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Gitmiş," diye mırıldandı Roarke ve gözyaşlarını sildi.

yanaklarından.

"Ona ulaşamadım. şeyin içinde uyandıktan sonra saatlerce denedim. Ama ona ulaşamadım." Mira Eve'e döndü. "Ulaşabilirdin, geriye kalan tek yolla. Korkuyordum-" Sözüünü kesti, başını salladı. "Geleceğinden korktum, gelmeyeceğinden de korktum. Yapılması gerekeni yapacağın konusunda sana güvenmeliydim."

Eve'i sert bir şekilde kucaklayıp yanağını onunkine bastırduğunda Eve tutundu, sadece tutundu, sonra gevşedi ve garip bir şekilde Mira'nın sırtını sıvazladı. "Bu bir ekip çalışmasıydı - bu sefer bu sivil de dahil olmak üzere. Git ve Ailenle birlikte yeni yıl. Rutini sonra düşünürüz."

"Hayatım için teşekkür ederim." Eve'in yanağını öptü, sonra dönüp Roarke'unkini öptü. Ve yukarı çıkana kadar bir daha ağlamaya başlamadı.

"Şey, Teğmen, bu çok uygun bir son."

Roarke'ın bakışlarını takip etti, Palmer'ı inceledi ve sessiz bir rahatlamadan başka bir şey hissetmedi. "Adama mı yoksa yıla mı?"

"İkisine de." Şampanyaya doğru bir adım attı ve şampanyadan çekerken kokladı. kova. "Ekibiniz yolda. Ama bence kadeh kaldırmak için zaman ayırabiliriz."

"Burada olmaz. Onunla olmaz." Şişeyi aldı ve kovaya geri attı. İçinden gelen bir dürtüyle gömleğindeki rozeti çıkarıp onunkine ilişti. "Rutin bekleyebilir. Hediye almak istiyorum." "Nereye

gitmek istiyorsun?"

"Sadece eve." Bir kolunu adamın beline doladı ve polisler aşağı inerken merdivenlere doğru ilerledi. "Sadece evde, seninle." Kalabalığın bir başka tezahüratla patladığını duydu. "Mutlu Yıllar."

"Henüz değil. Ama olacak."

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

NORA ROBERTS

WRITING AS

J.D. ROBB

MIDNIGHT IN DEATH

B

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.